

ஓம்

தரும சூத்ரம்

பத்திராதிபர்: தி. ஆதிநயினர்.

புத்தகம் } 7 { இந்தக் கட்டி (நாள்) மார்ச்-பங்குனி-
1925 (நாள்) மார்ச்-ஏப்ரல்-மார்ச் } சஞ்சிகை
11-12.

வியூக குசுகை.

வியூகம்.	பக்கம்.
1. நீதிச் செய்யுட் சிந்தாமணி	... 197
2. தோழனோடும் ஏழைமை பேச்சு	... 198
3. இரகுவம்சம்	... 201
4. ஸ்ரீ வேதி தீர்த்தங்கரர் துதி	... 211
5. நீதிச்செய்யுட் சிந்தாமணி	... 213
6. நல்லணக்க மல்ல நல்லற படுத்தும்	... 214
7. ஸ்ரீரவண பெளிகுள புண்ட க்ஷேத்திரம்	... 215
8. அருகர் காவடிச் சிந்துகள்	... 227

வருஷத்தா ரூபா 1.] 1925. [தனிப்பிரதி அரை 0-2-0

தருமசீலன் விளம்பரம்:

இது, ஒவ்வொரு தமிழ் மாதத்தோறும் வெளிவரும். இதில், பொது ரீதிகள், சங்கமருவிய நூல்களில் வெளிவராத நூல்கள், அறிவை அருத்தி செய்யத்தக்க பல ரீதிகள், விபாசங்கள், பல விநோதக்கதைகள், நாவல்கள், பொது வர்த்தமானங்கள் முதலிய பல அரிய விஷயங்கள் பிரசுரிக்கப்படும்.

சந்தா விவரம்.

வருஷம் 1-க்குத் தபாற்செலவு உட்பட இந்தியா, பர்மா, சிலோன் ஆகிய விடங்களுக்கு ரூபா 1—0—0.

பிளாக், சிங்கப்பூர், தென் ஆப்பிரிக்கா முதலிய விடங்களுக்கு ரூபா 1—4—0; தனிச்சஞ்சிகை விடைய அனு 0—2—0.

கவனிப்பு

1. சந்தாதாரர்கள் சேருகிறவர்கள் தங்கள் முழு விவரத்தையும் சுத்தமாக எழுதியனுப்பவேண்டும்.

2. முன்பணம் செலுத்தியாவது, வி. பி. யிலாவது பத்திரிகை பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்; ஒரு வருஷத்துக்குக் குறைந்த பத்திரிகை கொடுக்க முடியாது; ஒரு வருஷத்துக்கிடையில் சந்தாதாரர்கள் சேர்தால் அவர்களுக்கு முந்தின மாதங்களின் சஞ்சிகைகளும் சேர்த்தனுப்பப்படும்.

3. சந்தாதாரர்கள் கடிதமெழுதினால் தங்கள் சந்தா நம்பரைக் குறிப்பிட்டெழுத வேண்டும்.

4. இப்பத்திரிகைக்கு விஷயதானஞ் செய்வோர் கடிதத்தில் ஒரே பக்கத்தில் சுத்தமாக எழுதியனுப்பவேண்டும்; தூஷணியான விஷயங்களை எழுதலாகாது; பொது நன்மையான விஷயங்களே எழுதவேண்டும்; விஷயங்களைத் திருத்திக் கூட்டவும் குறைக்கவும் நமக்கும் பாத்தியமுண்டு; விபரத்தாரர் ஆபிரிக்காபங்கள் நம்மைச் சார்ந்தவைகளல்ல; விஷயதானஞ் செய்வோர் தங்கள் முழு விவரத்தையும் எழுதவேண்டும்.

விளம்பர விகிதம்.

ஒரு பக்கத்திற்கு ஒரு மாதத்திற்கு ரூபா	10—0—0
அரைப்பக்கத்திற்கு	ரூபா 6—0—0
கால் பக்கத்திற்கு	ரூபா 3—0—0

விளம்பரத்தொகையை முன்பணமாகவே அனுப்பவேண்டும்.

தி. ஆதிநயினார் "தருமசீலன்" ஆயினர்.

26. ஆச்சாரப்பன் தெரு, ஜார்ஜ்வுடி, சென்னை.

ஓம்

தருமசீலன்.

“ அகர முதல வேழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.”

(All Rights Reserved.)

புத்தகம் } 7	இரத்தாட்சிஸ்ர மாசிமீ 1925ஸ்ர மார்ச்சுமீ	} சஞ்சிகை 11
-----------------	--	-----------------

நீதிச் செய்யுட் சிந்தாமணி.

புறவடிவால் பயனின் றெனல்.

“ உருவமென் றுரைத்தி யரயின் நிறைந்ததோற் றுருத்தி தன்னைப் புருவமுற் கண்ணு முக்கும் புலப்பட வெழுதி வைத்தாற் கருதுவ தற்கொன் றுண்டோ காப்பியக் கவிதள் காம எரியெழ லிகற்பித் திட்டா ரிறைச்சிப்போ ரிதனை யென்றான்.”

(இ-ள்.) “பெண்ணே! உடம்பின் உட்பாகம் ஒழியப் புறத்திற் றோற்றம் வடிவத்தை கல்ல உருவமென்று நீ சொல்லுவையாயின், (அஃதத்தினைச் சிறப் புடையதன்று; புருவ முதலியன அனைத்து வைக்கப்பட்ட வோர் தோற்றமுற் தியை நிகர்த்தாகும்) புருவமும், கண்ணும், மூக்கும் எழும்பும் அவற்றை, உள்ளே அருவருக்கத்தக்க பொருள்களெல்லாம் நிறைந்த, மூச்சுக் காற்றைத் தொண்டு ஊசிக்கொண் டிருக்கும் துருத்தியென்னும் தோற்றையின்மேல் எழுதி வைத்தால், அதனிடத்தே உயர்வாகக் கருதத் தக்கதாகிய பொரு ளொன்றுண்டோ? இல்லை. அப்படியிருந்தும் மாயிசத் திரள்கள் நிறைந்த இவ்வுடம்பினை, காப்பியஞ்செய்யும் புலவர்கள், மனிதர்க்குக் காமாச்சினி உண்டாகும்படி வேஷ படுத்திப் பற்பல அவயவங்களால் அழகுடையதென்று கூறி ளார்கள்; (ஆகலின், இதனை அழகுடையதென்று மருளல் மதியினமாகும்)” என்று அறிஞன் உரைத்தான்.” என்பதாம்.

உடம்பினுள்ளிருக்கும் ஆபாசங்களை மறைத்தவிட்டு வெளித்தோற்றத் தை மாத்திரம் கல்லதென்றுரைத்தாலும் அது சிறப்புடைய தாகாது; அத் தோற்றமும், புருவமும், கண்ணும், மூக்கும் எழுதி வைக்கப்பட்ட வோர் தோல் துருத்திக்கு நிகராகும். அத்தகைய தோற்றமுத்தியில் உயர்வாகக் கொள்ளத் தக்கபொரு ளொன்றுமில்லை; ஆகலின், மனிதர் அதனை இழிவுடையதாகவே கருதுவார்கள். அதுபோல உடம்பின் வெளித்தோற்றமும் அருவருக்கத் தக் தோயும்.

புலப்பட-விளங்க. ‘உண்டோ’ என்பது ‘இல்லை’ என்னும் எதிர்ப்பறைப் பாருத் தந்துகின்றது. அங்கு-அவ்விடம்; அசையாமாம். கவிதன்-புலவர்கள். புகழ்பித்தல்-வேறுபடுத்தல். போர்-திரள். காப்பியஞ் செய்யும் கவிஞர்கள், அவ்விலக்கணத்திற்குத் தக, உடம்பினைப் பல விகற்பப்படுத்தி அங்கச் சிறப்புக் கூறி வர்ணித்தார்களேயன்றி, உண்மையில் இதுவேளர் சிறப்புயில்லை யென்பது இதன் திசண்டகருத்து. (வேகசிந்தாமணி-1588)

தருமசீலன்

இரத்தாட்சிஸ்ரீமாசீமீ.

210463 'தொழிலோடும் ஏழைமை பேசேல்'

இதன் பொருள்.— 'தொழிலோடும் - (நீ உன்) சிநேகிதனிடத்திலும், ஏழைமை - (உன்னுடைய) வறமைத்தன்மையை, பேசேல் - சொல்லாதே' என்பதாம்.

உலகத்தில், மனிதர், செல்வமுடையாரைப் புகழ்தலும், வறமையுடையாரை இகழ்தலும் இயற்கை. எத்தகைய அறிவாளிகளிடத்துக்கூட இத்தகைய குணங்கள் அமையாமலிருப்பதில்லை. புல்லறி வாளர்க்கு இக்குணங்களைக் கொள்ளாதல் பெரும்பான்மையும் இயற்கையெனினும், உண்மைநூல்களை உள்ளபடி உணர்ந்து, உலகவியல் முற்றுந்தெரிந்து, தாழ்குணங்களை யொழித்து உயர்குணங்களைக் கொள்ளத்தக்கவர்களுக்கூடத் தங்கள் உண்மை உணர்ச்சியைக்கொண்டு, 'செல்வம் உள்ளதுபற்றியும் இல்லாமை பற்றியும் ஒருவரை உயர்த்திக் கூறுதலும் இழித்துக் கூறுதலும் அறிவுடைமையன்று; நற்குணம் இருப்பதுபற்றியும், இல்லாமைபற்றியுமே உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் கூறவேண்டும்' என்று அடிக்கடி வாயளவாக வற்புறுத்திக் கூறிவந்தாலும், செய்கைகளில் மண்பொருத்தத்தோடு பணக்காரர் எத்தகையராயினும் அவர்களைப் புகழ்வதிலும், வறிஞர் எத்தகையராயினும் அவரை இகழ்வதிலும் முற்பட்டு விடுகின்றனர். அவர்கள் அறிஞராயிருந்துங் கூட உலகியற்கையானது, அவர்களைத் தானே இவ்வழியில் இழுத்து விடுகின்றது. அவர்கள், இதனை மீறிக் கச்சு சக்தியற்றவர்களாகி விடுகின்றனர். இஃதனுபவத்திற் கண்ட உண்மை. ஆகவே, சகலருமே இத்தகைய குணம் பொருந்திப் பவர்களாயிருக்கின்றார்களென்பது நிச்சயம்.

அதனால் உலகத்தவர் பலரும், ஒருவனிடத்தில் கள், காமம், கொலை, களவு, சூது என்னும் பஞ்சமாதகங்களும் குடியிருந்த போதிலும், பொய், பொறாமை, அகங்காரம், தற்பெருமை, பிறரைப்பழித்தல் முதலிய பற்பல துர்க்குணங்கள் நிறைந்திருந்த

போதிலும், பரோபகார சிந்தையில்லாதிருந்த போதிலும், விகார சொருபமே அமைந்திருந்தபோதிலும், பொருள்மட்டும் அதிகரித்திருக்கும் ஒரு தன்மையை மாத்திரம் கருதி அவனை, மகா சற்குண சீலனென்றும், பரோபகாரி யென்றும், அழகுமிக்க மன்மத நென்றும் புகழ்ந்து சந்தோஷப்படுத்துகின்றனர். அவனுடைய துர்க்குணங்களை யெல்லாங்கூட நற்குணங்கள் போலக்காட்டி முகஸ்துதியாகப் பேசி அவனைப் பலவாறு ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றனர். அவனுடைய கெட்ட குணங்களைப் பற்றிப் பெரும்பான்மையும் அருவருப்புக்கொள்ளவே மாட்டார்கள். சிறுபான்மை அருவருப்புக் கொண்டாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் மனதிற்குள் ஈரகவே அடக்கிக் கொண்டு அவனைக் கண்டபோது புகழ்ந்தேபேசுவார்கள்; ஒரு சமயத்திலேனும் அவனுடைய தீக்குணங்களைப்பற்றி எவரும் இடித்துக் கூறி அவனை நல்வழிக்குத் திருப்ப முயல்வதில்லை. அவனுக்கவே நன்மார்க்கத்திற்கும்பி உயர்ந்தால் உய்பலாமேயன்றிப் பிறரால் நல்லொழுக்கத்தைக்கொண்டு உயர்க்கதி பெறுதல் முடிவதில்லை. அதனால், இயற்கையில் நல்லறிவுமைந்த சிலர் தவிர மற்றையரெல்லோரும் இவ்வீண்புகழ்ச்சியால் தங்கள் துர்க்குணங்களை யொழிக்க முயலாமல் பேதைமையான தற்பெருமைபால் கெட்டொழிந்தே போகின்றனர்.

ஒருவன், தெய்வபக்தி, குருபக்தி, ஈகை, பரோபகாரம், ஜீவகாருண்யம், சத்தியம், பொறை, நட்பு முகஸிப பல அரிய நற்குணங்களைப் பெற்றிருந்தாலும், அவனிடத்தில் பொருளொண் றில்லையாயின், அவனை, பேரறிஞர், புல்லறிஞர் ஆகிய பலரும், “இவன் மிகச் சோம்பேறி, எப்பொழுதும் ஜீவனத்திற்குவழியின்றி அலைகிறான்; ஏதேனும் நல்லவரும்படி வரத்தக்க ஒரு தொழிலைத்தேடிக்கொள்ளலாகாதா? யாராவது பிறர் உதவி செய்ய மாட்டார்களா என்று அவர்கள் கையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டே திரிகிறான்; எப்பொழுதும் இவனைப் பிடித்த பிடைதொலைவதேயில்லை” என்று பேசாத வார்த்தைகளையெல்லாம் பேசிப் பழிப்பார்கள். அவன் பிறர் உதவியை விரும்பாது சொந்த முயற்சி செய்து, கெட்டகாலத்தால் ஒரு நன்மையும் கைகூடிவாராமைபற்றிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு திரிந்தாலும் பிறர், அவனை வாய்க்கு வந்தபடி நிந்திப்பதில் பின்வாங்குவதில்லை. பணக்காரன் தங்களுக்கு உதவிசெய்யாவிட்டாலும் அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டு பின்தெடர்ந்து திரிவது போலவே, வறுமைப்பட்ட ஒருவன் பிறர் உதவியை விரும்பாவிடினும் அவனை

நிற்கித்து அவன் சமீபத்திற் செல்லாமலும் நீங்கினீவிவர்கள். அன்னியர்தாம் இப்படிச் செய்வார்கள் என்பதில்லை; சொந்தக்காரர்களுக்கூட இவ்வழக்கத்தை மிகுதியும் அனுசரிப்பர். பணக்காரரையும் சொந்தக்காரர் தாம் புகழ்வார்கள் என்பதில்லை; அன்னியர்களுக்கூட மிகுதியாகப் புகழ்வார்கள். இதுபற்றியே ஓளவையாரும்,

“கல்வானே யானுலகைப்பொருளென் றண்டாயின்
எல்லாருஞ் சென்றல் நெதிர்கொள்வர் - இல்லானே
இல்லாளும் வேண்டான்மற் றின்மெடுத்த தாய்வேண்டான்
செல்லா தவன்வாயிற் சொல்”

என்று நல்வழியிற் கூறினார். இன்னும்,

“அறஞ்சாரா நல்குர வீன்றதா யானும்
பிறன்போல நோக்கப் படும்.”

என்னும் திருக்குறட் செய்யுளும் இதனை வலியுறுத்திக் கூறும். உலகியல் இங்ஙன மிருப்பதாலும், வழிஞ்சு, உரி யாராலும் நிற்கிக்கப்பட்டுப் புறக்கணிக்கப் படுவதாலும் ஒருவன் தன்னுடைய ஏழைத் தன்மையை வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமல் அதனால் ஏற்படும் கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொண்டேனும் செளக்கியமா யிருப்பவன் போல் நடத்தல் அவசியமாகின்றது. தன் இயற்கையை மறைத்தல் குற்றமெனினும் அதனை வெளிப்படுத்துவதால் உரியாரும் தன்னைச் சாராது தள்ளி, அதனால் மேலும் பல துன்பங்கள் விளைவது உலகியற்கையா யிருத்தலின், ஒருவன் தன்னுடைய ஏழைமைத் தன்மையைச் சிறேகிதனிடத்தும் வெளிப்படக் கூறாதிருத்தலே அறிவுடைமையாம். சிறேகிதன் எத்தகைய நிலையிலும் உதவிசெய்யக் கூடியவன். அவனும் தன் நண்பனுடைய வறுமைத் தன்மையை உணரின் அவனை விரும்பாளுதலின், அவனிடத்தும் ஒருவன் தன்னுடைய தாழ்ந்த நிலைமையைக் கூறலாகாதென்பதை வற்புறுத்தி நம் மூதாட்டியர் இங்ஙனம், ‘தோழனிடும் ஏழைமை பேசேல்’ என்று கூறியருளினார். தோழனிடத்தும் அதனைச் கூறலாகாதெனவே மற்றையரிடத்து அறவே கூடாதென்பது விளங்கலாயிற்று.

ஆதலின், இந்நீதிபைக் கடைப்பிடித்து, ஒவ்வொருவரும், தங்களுக்குக் கிட்டகாலத்தால் வறுமைக் கஷ்டம் நேரினும் அதனைப் பிறரிடத்துக் கூறிக் தங்கள் கௌரவத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளாமல் அத்தகைய துன்பங்களை யெல்லாம் பொறுமை யொடுக்கித்துக்கொண்டு அவற்றை நீக்குதற்கான மார்க்கங்களைச் சொந்த

விலும் அகப்படாதே யிருக்கின்றது. பகைவரிடம் பயமடைந்த மன்னவர்கள், தர்மத்தை முக்கியமாகக் கொண்ட * 'மந்தியம பூபாலனை அடைவதுபோல, இறக்கக்கொடுக்கொடியும் இரத்தினால்' அவமதிக்கப்பட்ட மலைகள், நூற்றுக் கணக்கானவர்களைக் காப்பதில் வல்லமையுள்ள இக்கடலை அண்டிப் பிழைக்கின்றன. பிரளயகாலத்தில் பெருகும் இக்கடலின் நிர்மலமான நீரானது, ஆதிவராகத்தினால் பாதாளத்தி லிருந்து கரையேற்றப்பெற்ற சூதேவியின் முகத்திற்கு சூணரோம் ஆபரணமா யிருந்தது.

"மற்றவர்களால் இயலாதபடி மனைவிரிடம் நடந்துவருகின்றவனும், அலைபென்னும் அதரத்தை அளிப்பதில் வல்லமையுள்ளவனுமான சமுத்திரராஜன், முகங்களைக் காண்பிப்பதில் இயற்கையிலேயே தைரியமுள்ள நதிகளின் இதழைத் தான் பருகுவதுடன் தனது இதழையும் ஏககாலத்திலேயே பருகும்படிசெய்கிறான், இதோ யோசனை நீளமுள்ள மீன்கள், வாயைத்திறந்து கொண்டிருப்பதால், நதிகளின் முகத்திலிருந்து மீன்களோடு வந்து விழும் நீரைக் கிரகித்துக்கொண்டு வாயை மூடுகின்றன; அதனால் அவற்றின் தலைகளிலுள்ள பொற்றல்களால் ஜலப்பிரவாகம் மேலே எழும்புகின்றது. யானைபோன்ற முதலைகள் வேகமாய் உயர்க்களம்புகின்றமையால், கடல் நுரைகள் இருவிதமாகப் பிளக்கின்றன; இந்நுரைகள் அம்முதலைகளின் சதுப்புகளில் பற்றிக் கொண்டிருப்பதால், அவற்றின் செவிகளில் சூணரோம் வெண்சாமரங்களைப்போலிருக்கின்றன; இவற்றைப்பார்ப்பாய்! கரைகளிலிருந்து வரும் காற்றைப் பருகுவதற்காகக் கிளம்பிய பாம்புகள், பேரலைகளின் சேர்க்கையினால் கண்டு பிடிக்கக் கூடவில்லை; ஆயினும், படங்களிலுள்ள இரத்தினங்களில் சூரியகிரணம் பதிவதனால் கர்ந்தி அதிகமாகின்றது; அதனால் அவை பாம்புகளென்று ஊசிக்கப்படுகின்றன. ஏ, ஸீதே! உனது அதரத்தைப்போன்ற பவழக் கொடிகளில் காற்றை வேகத்தினால் சங்குகள் வந்து விழுகின்றன; அப்பொழுது மேலே நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் பவழமுனை, சங்குகளின் வாயில் கோக்கப்பதிவதனால், அவை தடைப்பட்டிச் செல்லுகின்றன. மேகமொன்று இக்கடலில் நீரைப்பருகத் தொடங்கியதும், சுழல்களின்வேகத்தினால் இம்மேகமும் சுழலுகின்றது. அதனால் இக்கடல் மீண்டும் 'மந்திர' மலைபினால் கடையப்படுவது போல விளங்குகின்றது. இரும்

* பகைவனுக்கும் வெற்றியை விரும்புகிறவனுக்கும் மந்திய பூயியிலுள்ள அரசன் "மந்திய பூபாலன்" எனப்படுவன்.

புச் சக்கரம் போன்ற உப்புக்கடலின் கரையானது, தூர்ப்பார்வைக்கு அற்பமாகவும் பச்சிலை மாங்களும் பனைமாங்களும் மிகுந்த காடுகளால் சுறுக்தும் காணப்படுகின்றது; அது, வளைவாகத் தட்டி நீட்டப் பெற்ற * “காங்கரேகை” யைப் போல் விளங்குகின்றது.

“நீண்ட கண்களையுடையவளே! கோவைக்கனிபோன்ற நினது அதரத்தில் பற்றுள்ள நான் அலங்கரித்துக் கொள்வதனு லேற்படும் தாமதத்தைப் பொறுக்கமாட்டேன் என்று நினைத்ததுபோல, சமுத்திரக்கரைக் காற்றானது தாமழ்பூவின் தூசுகளை உனது முகத்தில் இறைக்கின்றது. இப்பொழுது நாம், பழங்களின் பருவால் வணங்கிய பாக்குமாங்களால் நிறைந்த சமுத்திரக்கரைக்கு விமானத்தின் வேகத்தினால் சுண்ணரேத்தில் வந்துவிட்டோம்; இக்கரையோரத்தின் மணல்களில் முத்துச்சிப்பிகள் பிளந்து கொண்டமைபால், முத்துக்கள் நாலாபக்கமும் சிந்திக் கிடக்கின்றன. † கரபம் போன்ற தொடைகளை யுடையவளே! மாண்பீபோல் பார்க்கும் நீ, கடந்து வந்த வழியைப்பார்! இந்தக் காடுகள் நிறைந்த பூமியானது தூரத்திலுள்ள சமுத்திரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்புவதுபோ விருக்கின்றது. இப்புஷ்பக் விமானம், ஓரிடம் தேவர் பாதையிலும் ஓரிடம் மேகமார்க்கத்திலும் ஓரிடம் பறவைகள் பறக்குமிடத்திலும் செல்லுகின்றது. இவ்வாறு இது என் மனதின் விருப்பப்படியே போகின்றது. இவ்வாசாகக் காற்றானது, உனது முகத்தில் நடிப்பகலில் உண்டான வேர்வைத்தளிகளைப் போக்குகின்றது; இது † “ஐராவத” மதநீரின் வாசனையுள்ளதாயும் கங்கையின் அலைகளிற்பட்டு வந்தமையால் குளிர்ச்சியுள்ளதாயும் இருக்கின்றது. ஹே! ‡ சண்ட! நீ விளையாட்டு திமித்தம் சாளரத்திற்கு வெளியே நீட்டிய சைபட்டதம், மேகம், உனக்கு இரண்டாவது ஆபரணத்தை யளிக்க விரும்பியது போல, மின்னலென்னும் || கங்கணத்தைக் கக்கிவிட்டுச் செல்லுகின்றது.

இதோ “தபஸ்விகள் ஜனஸ்தானத்தில் இனி இடையூறு நேராது” என்று நினைத்து, வெகுசாலமாய் விட்டுவந்த ஆசிரமப் பிரதேசங்களில் முறையே புதிய குடிசைகளைக் கட்டிக்கொண்டு வசிக்கின்றனர். அஃதோ அவ்விடம் காணப்படுகின்றது; அவ்விடத்தில் முன்பு நான் உன்னைத் தேடிச் சென்று வருகையில் நினது மலையின்

* காங்கரேகை = மாலியரேகை; அழக்கடைந்தகோடு.

† கரபம் = முழங்கை. ‡ ஐராவதம் = தேவயானை.

§ சண்ட = மீதுந்தகோபமுள்ளவள் || கங்கணம் = வளையல்

பிரிவா லுண்டான துக்கத்தினால் விழுந்தது போல சப்திக் காமல் பூயியில் நழுவி விழுந்திருந்த பாதஸூத்தைக்கண்டேன். ‘பயந்தவளே! இராவணன் உன்னை எவ்வழிபாக அபஹரித்துச் சென்றானோ, அவ்வழியைச் சொல்லுந் திறமை யில்லாமையால் இக்கொடிகள் கருணையினால் வணங்கிய தளிர்க்கொடியுடைய கிளைகளால் எனக்குக் காட்டின. தருப்பை முளைகளைப் புசிப்பதில் ஆகையற்ற மான்பேடுகளும் இமை கொட்டாத பார்வையைத் தெற்குத் திசையில் செலுத்தியவைகளாய், நீ சென்ற பாதையை எனக்குச் சூசிப்பித்தன.

இதோ ‘மால்யவான்’ என்ற மலையின் சிகரம் காணப்படுகின்றது; இது ஆகாயத்தை யளர்வியுள்ளது; இச்சிகரத்தில் மேகங்கள் புதிய நீரைப்பொழிகையில், நானும் உந்து பிரிவால் கண்ணீரைப் பொழிந்தேன். இதனில் உன்னைப்பிரிந்து வசித்தநான் பெரு மழையினால் நனைந்த சூட்டைகளிலிருந்து கிளம்பிய வாசனையையும், அரைகுறையாய் மலர்ந்த கதம்பமலரையும், மயில்கள் இனிமையாகக் கூவியதையும் பெற்றுக்க முடியவில்லை. இச்சிகரத்தில் முன்பு நான் உன்னைக்கம்பத்துடன் தழுவிக்கொண்டதை நினைத்ததும், குகைகளிலும் பரவுமாறு மேகங்கள் கர்ச்சித்ததைப் பொறுக்க முடியாமற் போயிற்று. இதனில் மலர்ந்த புதிய கந்தளி மலர்கள் பெரு மழையினால் நனைந்த பூயிபிலிருந்து கிளம்பிய ஆனியோடு சேர்த்திருந்தது, விவாகனுமத்தினால் சிவந்த உந்து நேத்திர சோபையை ஒத்திருந்தது. இதோ ‘பம்பா’ ஸாஸிலுள்ள நீரானது வெகுதூரத்திலேயே எனது கண்ணைக்கவருகின்றது. இதனில் *ஸாரஸ பக்ஷிகள் அசைவது அற்பமாகத்தெரிகின்றது; இவன் பக்கங்களில் கொச்சிற் காரிகள் மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. காதலி! இதனில் ட்சக்ரவாகியினுங்கள், பிரிவையடையாமல் பரஸ்ரம் கருடுப்தல் மலரின் தாதுக்கோக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன; உன்னைப்பிரிந்து வெகு தூரத்திலிருந்தநான் அவற்றை ஆவலுடன் பார்த்தேன். அதன் கரையிலுள்ள அசோகமரத்தில் ஒரு பூங்கொடி, படர்ந்திருந்தது; அது கொங்கைகளைப் போல் மனோகரமான பூங்கொத்துகளால் வணங்கியிருந்தது; அதைக்கண்டதும் நான் நீ தானென்று நினைத்து, அதைத்தழுவிக்கொள்ளச் செல்லுகையில் இலக்ஷ்மணன் கண்ணீர்பெருகத் தயித்தான். கோதாவிரி கிபிலிருந்து ஆகாயத்திற் கிளம்பிய ஸாரஸ பக்ஷிகள், விமானத்தின் இடைவெளிகளில் தொங்

*ஸாரஸபக்ஷிகள் = நீரைகள்

†சக்ரவாகியினுங்கள் = ஓர்வகைநீர்ப்பறவைகள்.

கும் பொற்சலங்கைகள் அசைவதனால் தமது இனம் கூவுகிற தென்
 மெண்ணிப் பின்தொடர்வன போலிருக்கின்றன. இதோ “பஞ்ச
 வடி” என் மனதை மகிழ்விக்கின்றது; இதைப்பார்த்து வெகு கால
 மாயிற்று; இதில் நீ வளர்த்தமரங்கள் நம்மை நோக்கிப் பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கின்றன; இதனில் சிற்றிடைபை யுடையவளாயினும்
 நீ குடத்தில் நீரை மொண்டிவந்து கொட்டி வளர்த்த மாங்களன்றும்
 இருக்கின்றது. இப்பஞ்சவடியில் கோதாவரிக்குச் சமீபத்தில் வேட்
 டையாடித்திரும்பிவந்த எனது களைப்பை அலைகளிற்பட்டு வந்த
 காற்று நீக்கிற்று. அப்பொழுதுநான், நொச்சிற்பொதும்பரில் உனது
 மடியில் தலைவைத்துக் கொண்டு தூங்கியதை நினைக்கின்றேன்.
 இதோ அகஸ்தியமுனிவரின் ஆசிரமம் காணப்படுகின்றது; இம்முனி
 வர் புருவத்தை நெறிக்க மாத்திரத்தினால் இந்திரபதவியினின்றும்
 ‘நகுஷ்ணை நமுவச் செய்தனர்; இவர் கலங்கிய நீரைத் தெளிபவைப்
 பதில் காரணபூதமாயுள்ளவர். இகழப்படாத புகழையுடைய இம்
 முனிவர் ஹோமஞ் செய்த அக்கினியிலிருந்து கிளம்பிய புகையின்
 துனியை முகர்ந்ததும், எனது ஆக்மா, ரஜோகுணத்திலிருந்து விடு
 பட்டு ஸத்துவகுணத்தைப் பெறுகின்றது; இப்புகை, ஹோமத்திர
 வியங்களின் வாசனையுள்ளதாயும் விமானத்தின் வழியை மறைத்துக்
 கொண்டதாயும் உள்ளது. மானமுள்ளவளே! இது ‘சாதகர்ண’
 முனிவரின் ஠ிவ்ஹாரஸரஸ்ஸாகும்; “பஞ்சாப்ஸரம்” என்று பெய
 ருள்ளது. இதைச் சுற்றிலும் காடு சூழ்ந்து கொண்டிள்ளது; வெகு
 தூரத்தில் காணப்படும் இவ்நீவாடை, மேகங்களுக்கிடையில் அற்ப
 மாகக் காணப்படும் சந்திரபிம்பத்தைப் போல் விளங்குகின்றது. முற்
 காலத்தில் இம்முனிவர் தருப்பை முளைக்கேட்டும் புசித்துக் கொ
 ண்டு மிருகங்களோடு அலைகின்றவராய், உக்ரமாகத்தவஞ் செய்தனர்.
 அப்பொழுது பயமடைந்த இந்திரன், அம்முனிவர் தவத்தைக்
 கலைத்து வருமாறு யீர்த்து அப்ஸர ஸ்திரீகளை அனுப்பினான். உட
 னே முனிவர் அவனோர் யௌவனமென்னும் வலையில் சிக்கிக்கொண்
 டனர். நீரிடையிலுள்ள மாளிகையில் வீற்றிருக்கும் இம்முனிவர்
 முன்னிலையில் தொடங்கிய சங்கீதம் மிருதங்கம் இவற்றின் ஒலி
 யானது, ஆகாயத்தையடைந்து, புஷ்பகவிமானத்தின் கொடுங்கை
 களை சூண்டநேரம் எதிரொலி யுள்ளனவாகச் செய்கின்றது.

*பஞ்சவடி = சிந்திராகூட மலையிலுள்ள ஐந்து ஜலமரங்கள் சேர்ந்த

இடம் ஠ிவ்ஹாரஸரஸ் = ஜலக்கீடைக்குத் தகுந்த ஓடை

அதோ அடக்கமுள்ள ஸதீக்ஷணமுனிவர் நாலாபக்கமும் கட்டைகளால் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினிகளுக்கிடையில் வீற்றிருந்து, தனது கூரிய கண்களால் சூரியனைப் பார்த்துக்கொண்டே தவஞ்செய்கின்றார். இம்முனிவர் தவத்தைக்கண்டு பயந்து தேவேந்திரன், இவரிடம் தேவஸ்திரீகளை அனுப்பினான். அவர்களின் புன்னகையோடு கூடிய கடைக்கண் பார்வைகளும் முகாந்திரத்தினால் ஒட்டியாணம் காணப்படுமாறு செய்த சேஷ்டைகளும் இம்முனிவர் தவத்தைக் கலைப்பதற்கு வல்லமையுள்ளன வாகவில்லை. மேலே கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கும் இத்தபோதிதி, என்னை அழைப்பதற்காகத் தனது வலதுகையை அசைக்கின்றார். அக்கை, உருத்திராசுர மாலையாகும் கங்கணத்தைப் பெற்றதாயும் மிருகங்களின் தினவைப் போக்குவதாயும் தருப்பைகளாகும் ஊசிகளை அறுப்பதாயும் இருக்கின்றது. இம்முனிவர், மௌனவிரதம் பூண்டிருப்பதனால், எனது நமஸ்காரத்தைச் சற்றுத் தலையை அசைப்பதனால் ஏற்றுக்கொண்டு, விமானத்தின் மறைவில்லாமையினால் தனது பார்வையை மீண்டும் சூரியபகவானிடஞ் செலுத்துகின்றார். இதோ ஆகிதாக்கினியாகிய 'சரபங்க'முனிவரின் தபோவனம் தெரிகின்றது. இது சாணமடைந்தவரைக் காப்பதாயும் பரிசுத்தி செய்வதாயும் உள்ளது. இம்முனிவர் வெகுசூலம் ஸமித்துக்களால் அக்னியைத் திருப்பிசெய்வித்து மந்திரத்தினால் பரிசுத்தமான சரீரத்தையும் ஹோமஞ் செய்தனர்.

இவ்வாசிரமத்திலுள்ள மாங்கள், அகிதிகளுக்கு நிழலைக் கொடுத்து வழிநடந்த களைப்பைப் போக்குவதனாலும் சிறந்த கனிகளை மிகுதியாகக் கொடுப்பதனாலும் முனிவரின் புதல்வரைப்போல, அதிதியுபசாரம் செய்கின்றன. மலையருவி வீழ்வதனால் எதிரொலியுற்ற குகையாகும் முகத்தையும் சிகரத்து நுனியில் மேயும் மேகமாகும் காவீச்சேற்றையும் பெற்றுள்ள இச்சித்திரகூடமலை கொழுத்த காளைபைப்போல, என் மனதை வசியஞ் செய்கின்றது. உயர்ந்த கழுத்தைப்பெற்றோய்! இம்மலையருகே யோடும் கங்காநதி, பூமியின் கழுத்திலுள்ள முத்து மாலையைப்போல் விளங்குகின்றது; இது தூரத்திலிருப்பதால் அற்பமாகக் காணப்படுகின்றது; இதன் பிரவாகம் தெளிந்தும் அசைவற்றும் உள்ளது. இம்மலையருகே முளைத்த பச்சிலைமரம், தெரிகின்றது; நான் நறுமணமுள்ள இம்மரத்தின் தனிரை எடுத்து, யவமுளைபைப்போல் வெளுத்த நினைது கதுப்புகளில் அலங்கரித்தேன். இதோ அத்திரி முனிவரின் தபோவனம்

தெரிகின்றது; இவ்வாசிரமத்தில் பிராணிகள் “தலைவனால் அடக்கப் படுவோ” மென்னும் பயமற்றனவாயினும் வணக்க முள்ளவைகளாயிருக்கின்றன; விருகூடங்கள் புஷ்பிக்காமலே கனிகளை யளிக்கின்றன; அதனால் இம்முனிவரின் பிரபாவம் பிரகாசமாயுள்ளது. இவ்வணத்தில் அனகுயை, முனிவர்கள் ஸ்ரானஞ் செய்வதற்காகப் பாக்கீரதியை வரவழைத்தனர்; அதிலுள்ள பொற்றாமரை மலர்களை ஸப்தரிஷிகளும் கைகளால் கொய்தனர்; இது முக்கண்ணன் தலைக்கு மாலையைப்போன் றுள்ளது. காற்றின்மையால் அசையாத இம்மரங்கள், தியானிப்பவைபோல் விளங்குகின்றன; இம்மரங்களின் வேதிகளுக்குடையில் முன்பு முனிவர்கள் வீராசனத்தில் வீற்றிருந்து தவஞ்செய்தனர். நீ முன்பு வேண்டிக்கொண்ட ‘சியாம்’மென்னும் ஆலமரம் தெரிகின்றது; இப்பொழுது இது பழுத்திருக்கின்றது; இது பத்மராகக் கற்களோடு கூடின ‘மரகத்’ ரத்தினக் குவியல்போல் விளங்குகின்றது.

ஊழாதற்ற அவயவங்களையுடையேய்! இதோ கங்கையின் பிரவாகம் யமுனையின் அலைகளோடு கலக்கின்றது; இதைப்பார்; இக்கங்கை, ஓரிடம் மிகுந்த காந்தியுள்ள இந்திரநீல ரத்தினங்களோடு கூடின முத்து மாலையைப் போலவும், மற்றோரிடம் கருநெய்தல் மலர்களோடு சேர்ந்த வெண்டாமரை மாலேபோலவும், வேறோரிடம் *மானஸஸரஸ்ஸில் காரன்னங்களோடு கூடின ராஜஹம்ஸக்கூட்டம் போலவும், பின்னோரிடம் அகிர்சந்தனத்தாலாகிய மகரிகாபத்திரங்களையுடைய பூதேவியின் சந்தனப்பூச்சுப்போலவும், வேறோரிடம் நிழலிலுள்ள இருளால் பல நிறமான சந்திரிகைபோலவும், மற்றோரிடம் இடையிடையே ஆகாயத்தோடு சேர்ந்து காணப்படும் வெளுத்த சரத்தாலமேகக் கூட்டம் போலவும், ஓரிடம் கருநாகங்களையும் விபூதியையும் அணிந்திருக்கும் சிவனுடைய சரீரம்போலவும் விளங்குகின்றது. கங்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்தில் ஸ்ரானஞ் செய்வதனால் பரிசுத்தியடைந்தவர்கள், இச் சரீரத்தை விட்டதும் தத்துவஞான மின்றியே முக்தியடைகின்றனர். இதோ ‘குக்’னுடைய பட்டணம் காணப்படுகின்றது; இதில் நான் தலையணியை எடுத்துவிட்டு ஜடைதரித்துப் ாண்டபொழுது, சுமந்திரர், “ஏ, கைகேயி! உனது எண்ணங்கள் நிறைவேறின” வென்று கதறினர். அதோ “ஸரபூந்நி” தெரிகின்றது; இதிலுள்ள பொற்றாமரை மலர்களின் தூசிகள்

*மானஸஸரஸ் = அளகாபுரியிலுள்ள திவ்யமான ஓடை.

யகூஷந்திரீகளின் கொங்கைகள்பட்டு உதிர்ந்து போயின; * பிரதானம், புத்திக்குக் காரணமாயிருப்பது போல மானஸஸரஸ், இந்நதிக்குக் காரணமாயிருப்பதாக முனிவர்கள் கூறுகின்றனர். கவரையில் நாட்டப்பட்ட பூபுஸ்தம்பங்களை யுடைய இந்நதியானது, அசுவமேதயாகங்களின் முடிவில் ஸ்ரானஞ் செய்வதற்கு இறங்கிய நமது முன்னோர்களால் மிகப்பரிசுத்தமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்ட நீரை அயோத்திக்குக் கொண்டுபோகின்றது. என்மனம், இந்நதியை, மணற்சூன்றாகும் மடியில் விளையாடியவர்களும் மிகுந்த நீரைப் பருகியவர்களும் என கோசலதேசத்து ராஜாக்களுக்குப் பொதுவான தாயாரைப் போல எண்ணுகின்றது.

என தன்னையோலப் பெருமை பொருந்திய அரசனை யிழந்த இந்நதியானது, வெகுதூரத்திலிருந்துவரும் என்னை, குளிர்ந்த காற்றினால் அலைகளாகும் கைகளால் தழுவிக்கொள்வதுபோலக் காணப்படுகின்றது. செக்கர் வானம்போல் சிவந்த தூசியானது பூமியிலிருந்து உபரக்கிளம்பி வருகின்றமையால், பரதன் 'ஹனுமான்' மூலமாய் நமது வரவைத் தெரிந்துகொண்டு சேனையோடு என்னை எதிர்கொண்டழைக்க வந்திருக்கிறானென்று நினைக்கிறேன். இலக்ஷ்மணன் போர்க்களத்தில் கரன் முகலியோரை வதைத்துத் திரும்பிவந்த என்னிடம் குற்றமற்ற உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தது போல, நல்லொழுக்கமுள்ள பரதன், தந்தையின் பிரதிஞ்சுஞ்சையநிறைவேற்றிவந்த என்னிடம் குற்றமற்ற ராஜ்ய லக்ஷ்மியைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கப்போகின்றானென்பதில் யீபயில்லை, இதோ மரவுரியணிந்த பரதன், சேனையைப் பின்பக்கத்தில் நிறுத்தியவனாய், வஸிஷ்டர் முன்னே செல்லவும், வயது முதிர்ந்த மந்திரிகள் பின் தொடரவும், அர்க்கியத்துடன் என்னிடம் காலாலேயே நடந்து வருகின்றான். யௌவனப் பருவமுடைய பரதன், தந்தையளித்தமையால் கைவசமாகிய சீதேவியை, என்னிடம் பக்தியினால், அறுபலிக்கவில்லை; அதனால் இவன் அப்பெண்ணோடு உக்கிரமான † "அஸிதாராவிரத"த்தை அறுவடிப்பவனைப்போலிருக்கின்றான்.

* பிரதானம் = மூலப்பிரதி:—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்கள் சமமாயிருக்கும் அவஸ்தையாம்.

† பூபுஸ்தம்பங்கள் = யாகஞ் செய்ததற்கறிஞரியான தூண்கள்.

‡ அஸிதார விரதம் = என்பது இளமைப்பருவ முள்வன் இளமைப் பருவமுள்ள பெண்ணுடன் தனித்திருந்தும் அவளிடம் சிறிதும் மனதைச் செலுத்தாமல் மூடன்போலிருப்பதுதான்.

இராகவன்' இவ்வாறு சொன்னதும், புஷ்பகவிமானம் தேவதைமுலமாய் அவர் விருப்பத்தைபறிந்து, ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிற்று; அப்பொழுது பாதனைப் பிந்தொடர்ந்த குடிகள் அதனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர். பின்பு இராமன், சேவிப்பதில் தேர்ச்சிபெற்ற சுக்கிரீவன் கைலாகு கொடுக்கவும், விபீஷணன் முன்னே வழிகாட்டிச் செல்லவும், தேரிலிருந்து ஸ்படிகக் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட படிக்கட்டு வழியாய் இறங்கினர். அப்பொழுது பூதஸம் சமீபத்திலிருந்தது.

நியமமுள்ள இராகவன் இசுக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்குக் குருவாகிய வஸிஷ்டரை நமஸ்கரித்தபிறகு அர்க்கியத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீருடன் பாதனைத்தழுவிக்கொண்டனர்; தன்னிடம் பக்கியினால் தந்தையளித்த இராஜபத்தில் அபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளாத பாதன் தலையிலும் முகர்ந்து பார்த்தார். மந்திரிகள் முகத்தில் தாடிவளர்ந்திருந்தமைபால், அவர்கள், விழுதுவிட்டிருக்கும் ஆலமரங்களைப்போல இருந்தனர். அம்மந்திரிகள் வணங்கியதும் இராகவன், அன்பாரந்தரபார்வைகளாலும் சேஷமம் விசாரிப்பதனாலும் இனிமைபாகப் பேசுவதனாலும் அவர்களைப் பெருமைப்படுத்தினன். பிறகு இராமன், “இவன் ஆபக்காலத்தில் பந்துவரையும் கரடிகள் சூங்குகள் இவற்றிற்குத் தலைவனுமுள்ள சுக்கிரீவன்; இவன் போர்க்களத்தில் முன்னே நின்று போர்புரிந்த விபீஷணன்” என்று அன்புடன் சொன்னதும், பாதன் இலக்ஷ்மணனையும் விசாரியாமல் அவர்களை நமஸ்கரித்தான்.

பின்பு பாதன் வணங்கிய தலையையுடைய இலக்ஷ்மணனிடஞ் சென்று, இந்திரஜித்த உண்டாக்கிய கரயங்களால் கடினமான அவன் மார்போடு தன்மார்பை உரைந்து கொள்பவன் போல இறுகத்தழுவிக்கொண்டான். அப்பொழுது வானரசேனுபதிகள் இராகவனது கட்டளையினால் மனிதசாரமெடுத்துக்கொண்டு யானைகளில் ஏறிக் கொண்டனர்; அவ்வேழங்கள் பலவாறு மதரைப்பெருகவிட்டன; அதனால், அவர்கள்மலைத்தேறிச் செல்லுஞ் சூகத்தைப் பெற்றனர். பிறகு விபீஷணன், இராகவனுடைய கட்டளையினால் பரிவாரங்க

ளோடு தேர்களை யடைந்தான்; அவ்விமானங்கள், மரயாவிசுற்பத்தி
 னால் ஸ்ருஷ்டித்த தனது விமானங்களுக்குச் சமமான சோபையைப்
 பெற்றவில்லை. அவற்றிலும் மிகுந்த சோபையைப் பெற்றிருந்தன.
 புதன் பிரகஸ்பதி இவர்களின் சேர்க்கையினால் காணக்கூடிய சந்திரன்
 அசையும் மின்னலையுடையதும், இரவிலிருப்பதுமான மேகக்கூட்ட
 த்தில் ஏறுவதுபோல, மீண்டும் இராமன், கொடியினால் விளங்குவதும்
 விருப்பப்படி செல்லுகின்றதுமான புஷ்பகவிமானத்தில் சகோதரர்க
 ளோடு ஏறினன். பாதன், அவ்விமானத்தில் சந்தோஷத்துடன்
 வீற்றிருக்கும் ஸீதையை நமஸ்கரித்தான்; இராவணனாகும் சங்க
 டத்திலிருந்து இராமனால் விடுதலைபடைந்த ஸீதை, ஆகிவராகத்
 தினால் பாதாளத்திலிருந்து கரையேற்றப்பெற்ற பூதேவியோலவும்
 சரங்காலத்தினால் மேகக் கூட்டத்திலிருந்து மீட்கப்பட்ட சந்திரிகை
 போலவும் விளங்கினள். இலங்கேசனது நமஸ்காரங்களை நிராகரித்
 தமையால் தீருடவிரதமுள்ளதும், நமஸ்கரிக்கத் தக்கதுமான ஸீதை
 யின் * பாதத்யயமும் தமையனிடம் பக்தியினால் ஜடையோடு கூடிய
 நல்லொழுக்கமுள்ள பாதனுடைய தலைபும் ஆக இரண்டும் சேர்ந்து,
 பரஸ்பரம் பரிசுத்தியை யளித்தன.

பெருமை பொருந்திய இராகவன், பிரஜைகளை முன்னிட்டுக்
 கொண்டு மிகுந்த வேகமுள்ள புஷ்பக விமானத்தினால், அரைக்
 † 'குரோச' தூளுசென்று, அயோத்தியிலுள்ள பெரிய உத்யானவனத்
 திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்; அவ்விடம் சத்துருக்கன்ன் கூடாரம் முதலிய
 வற்றை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்தான்.

* பாதத்யயம் = இருமலாடிகள். † குரோசம் = ஏழுமலை தூரம்.

(பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம் முடிந்தது)

(இதனை மீண்டும் பிரசுரிக்கு முரிமை இந்துலாசிரியர்க்கே
 உண்டு.)

By: M. M. Narayanasawmy Ayer,

Mudikondan, P. O.

(via) Nannilam.

ஸ்ரீ நேமி தீர்த்தங்கரர் துதி.

கடவுள் வாழ்த்து.

பூத்தொழியாப் பிண்டிக்கீழ்ப் பொங்கோத வண்ணனை
நாதமும்ப வேத்தாதார் வீட்டுலக நண்ணுரே
வீட்டுலக நண்ணுர் விணைக்கள்வ ராறலைப்ப
வோட்டிப வெண்குணனுங் கோட்பட்டு யிராவே.

210463

(ஸ்ரீ நேமி தீர்த்தங்கரர் அவதார விருத்தாந்தத்தை
கணவன் காதலியிடத்தில் பாடிக் களித்தல்.)

(ஒருத்திக்கு ஒருமகண்டி என்ற வர்ணமேட்டு.)

(1) மாணே மடப்பிடியே
வானூர் புகழுகின்ற
நேமீசர் பாதந்தனைக்
நேமுடன் தொழுவாய்	கண்மணித்தங்கம்—இந்த
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்—மிக்க
கண்மணித்தங்கம்.
(2) பஞ்சேந்திரியங்களைக்
பஞ்சாறுத தரந்தனில்
ஐயந்தவி மானமதைக்
தைபனவ ரடைந்தார்	கண்மணித்தங்கம்—வென்று
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்—நம
கண்மணித்தங்கம்.
(3) இந்திரசுக மனுபவித்துக்
அந்தமுடன் கர்த்திகையில்
சுக்கில பசுநம் ஷஷ்டியிலே
மிக்கோர் புகழ்ந்திடவே	கண்மணித்தங்கம்—அவர்
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்—குணம்
கண்மணித்தங்கம்.
(4) துவாரா வநிகரில்
தேவதி தேவனவன்
காசியப கோத்திரத்தில்
மாசில்லரி வம்சமதில்	கண்மணித்தங்கம்—மிக்க
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்—ஏனும்
கண்மணித்தங்கம்.
(5) நமனைவெல்லும் சூரனவன்
சமுத்திர விஜயனவன்
மணந்தசிவ தேவிகர்ப்பம்
குணமுடனே வந்துதித்தார்	கண்மணித்தங்கம்—எழில்
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்—ஐயன்
கண்மணித்தங்கம்.
(6) சிராவண சுக்கிலத்தில்
நிராயுதனும் ஷஷ்டியிலே
நசுந்திரம் சித்திரையில்
பசுநமுடன் போற்றிடவே	கண்மணித்தங்கம்—எழில்
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்—பிறந்தார்
கண்மணித்தங்கம்.

- (7) நீல நிறத்துடனே
சீலன் பிறந்திட்டாரே
ஐயிரண்டு வில்லுயரம்
தையன்வய தாயிரமாம்
கண்மணித்தங்கம்--மிக்க
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--நம
கண்மணித்தங்கம்.
- (8) இல்லற சுகத்தையவர்
நல்லறமே நாடலுற்றார்
சுகச்சிரா யிரவனத்தில்
சகம்புகம் ஆவணியில்
கண்மணித்தங்கம்--தள்ளி
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--ஐயன்
கண்மணித்தங்கம்.
- (9) சுக்கிலபசும் ஷஷ்டியிலே
சுக்கம்பரன் சித்திரையில்
அண்ணல் துறவடைந்தார்
விண்ணோர் மகிழ்ந்திடவே
கண்மணித்தங்கம்--எழில்
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--உயர்
கண்மணித்தங்கம்.
- (10) அற்பிசி மாதந்தனில்
பொற்புடனே சுக்கிலத்தில்
பிரதமை சித்திர நகூத்திரம்
இரைவதகவனந்தனிலே
கண்மணித்தங்கம்--வீரன்
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--எழில்
கண்மணித்தங்கம்.
- (11) மூங்கில் மரத்தடியில்
ஓங்கு மறிவடைந்தார்
இந்திரர்கள் வந்தடைந்தார்
அந்தமுடன் பணிந்திட்டார்கள்
கண்மணித்தங்கம்--எங்கும்
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--மிக்க
கண்மணித்தங்கம்.
- (12) ஒன்றரை யோசனையில்
பொன்னெயி லியற்றினார்கள்
தீர்த்தனுப தேசஞ்செய்து
தூர்ஜயந்த கிரிதனிலே
கண்மணித்தங்கம்--நற்
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--பிரக
கண்மணித்தங்கம்.
- (13) ஆஷாட சுக்கிலத்தில்
தேஷ ரவ்யதனுமே
சந்தமி சித்திரையிலே
எப்பிறப் பிலாதவராய்க்
கண்மணித்தங்கம்--எல்லா
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--அவர்
கண்மணித்தங்கம்.
- (14) கீர்வாணந் தானடைந்தார்
தர்மசுவர் சின்னமதாம்
சர்வாண்ண பசுநவன்
தர்மத்தையே காத்திடுவாள்
கண்மணித்தங்கம்--சங்கு
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--தேவி
கண்மணித்தங்கம்.
- (15) கூஷ்மாண்டி யசுபிராதம்
பீஷ்ட மடைவதற்குக்
சீவகன் பணிந்துரைத்த
சீவர்கள் துயரைப்போக்கும்
கண்மணித்தங்கம்--மனோ
கண்மணித்தங்கம்
கண்மணித்தங்கம்--பாட்டு
கண்மணித்தங்கம்.

சுபம். திருச்சி, அ. ஜீவேந்திரன்.

தும்

தருமசீலன்.

“அகர முதல வேழுத்தேல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யலகு.”

(All Rights Reserved.)

புத்தகம் 7	இரத்தாட்சிவஸ் பங்குனிமீ	சஞ்சிகை 12
	1925வஸ் ஏப்ரல்மீ	

நீதிச் செய்யுட் சிந்தாமணி.

கெட்ட மாதர்மனம் அயலார்மேற் செல்லல் இயற்கையென்பது.

“அன்புறா லாக வின்கொ லல்தொடுத் தமைந்த காதல்
இன்பஞ்செய் காமச் சாந்திற் கைபுனைந் தேற்ற மாலை
நன்பகற் சூட்டி விள்ளா தொழுசினு நங்கை மார்க்குப்
பின்செலும் பிறர்க ணுள்ளம் பிணையனூக் கடிய தன்றே.”

(இ-ள்.) “அன்பையே தூலாகக் கொண்டு, அதில் இன்சொல்லாகிய யூவை வைத்துக்கட்டி, பொருந்திய காதலாகிய சாந்திலே அணங்கரிப்புக் செய்து (அதாவது, ஆசை யென்கின்ற பல வாசனைசார்ந்த குழம்பாகிய சாந்தை மேலே பூசி அலங்கரித்து) பொருந்திய இன்பஞ் செய்கின்ற காமமாகிய மாலையை (அதாவது கூட்டுறவாகிய மாலையை) நீலையற்ற மனதினையுடைய கெட்ட) நங்கைமார்த்து நல்ல பகற்பொழுதிலுஞ் சூட்டி, ஓர் ஆடவன் அவரை விட்டு நீங்குகிறப்பினும், பெண்மாளை நிகர்த்த அவர்க்குக் கண்ணும் மனமும், அவ்வாடவனை விட்டுநீங்கிப் பிறர் பின்செல்லும். அக்குணம் ஆதியிலிருந்தே அவர்கட் தேற்பட்டதாகும். (ஆதவின் அவர் பற்றாநிலையற்றது)” என்பதாம்.

அன்பும் இன்சொல்லும் ஆசையுன்கொண்டு ஒருவன், கெட்ட வியல்பையுடைய மாதர்க்குக் கூட்டுறவாகிய இன்பத்தை இராக்காலமேயன்றிப் பகற்காலத்திலும் கொடுத்து எப்பொழுதும் அவரைவிட்டு நீங்குகிறப்பினும், அவர்களுடைய கண்ணும் மனமும் அவனிடத்தே நிலைத்துநிலைமால் பிறரிடத்தே செல்லும் என்பது இதன் கருத்து. அன்பு தூலாகவும், இன்சொல் மலராகவும், காதல் சாந்தாகவும், கூட்டுறவாகிய காமவின்பம் மாலையாகவும் உருவகிக்கப்பட்டன. ‘காதற் சாந்திலே கைபுனைந்து ஏற்ற இன்பஞ் செய்மாலை’ என மாற்றி அன்பவயக் கொள்க. சிற்றின்பத்திற்குப் பகற்காலம் விலக்கப்பட்டது. எனினும், யிக்க விருப்புடையார் அதனையுங் கொள்வாராதலின், அவ்வவா யிருதியை உணர்த்தற் பொருட்டு ‘நன்பகற் சூட்டி’ என்றார் ஆசிரியர். இதில் இழிவு சிறப்பும்மை தெரக்கது; ‘பகலினுஞ் சூட்டி’ என விரியும்.

கை-அணங்காரம், நன்மை மை விருதி கெட்டு ‘நன்’ என சின்றது. ‘நன், உள்ளம் பிறர் பின்செலும்’ என மாற்றிப் பொருளுரைக்க, அடி-ஆதி.

(சேவகசிந்தாமணி 1596)

தரும சீலன்

இரத்தாட்சிவர பங்குனிமீ.

“தல்லிணக்க மல்ல தல்லற் படுத்தும்.”

இதன்பொருள்:—“நல் இணக்கம் அல்லது-நல்ல சிநேகம் அல்லாதாகிய சிநேகமானது, அல்லல் படுத்தும்-(எப்பொழுதும் ஒருவனுக்கு) துன்பத்தையே விளைவித்துக் கொண்டிருக்கும்” என்பதாம்.

ஒருவன் நல்லவர்களோடு சிநேகம் புரிந்தால், அவர்களிடத்தே பல நற்குணங்கள் பொருந்தி யிருப்பதால் அக்குணங்களெல்லாம் அவனிடத்தே பழக்கத்தாற் படியும்; அவற்றால் பல நன்மைகளுக்கேதுவுண்டாம். மேலும் அவர்கள்,

“உடுக்கை யீழ்த்தவன் கைபோல வாங்கே
இடுக்கண் களைவதா ளுட்பு.”

என்பதற்கிணங்க, அவனுக்கு ஆபத்து வந்தகாலத்தில் தாங்களே விரைந்துதலுவார்கள். ஆகவே அவர்களின் உறவைக்கொண்டவன் எப்பொழுதும் இன்பத்தையே எய்தி யிருப்பான்.

தீயோர் எப்பொழுதும் கெட்ட மார்க்கங்களிலேயே பிரவேசித்து அடாச்செய்கைகளையே அடுத்தித்துச்செய்துகொண்டிருப்பார். மேலும் அவர்களிடம் துர்க்குணங்களே அதிகப்பட்டிருக்கும். ஆதலின் அவர்களோடு சிநேகம் கொள்பவனிடத்தே அன்னரின் தீக்குணங்களும் செயல்களும் எளிதிற்படியும். அதனால் அவனும் தீயோ னாகிவிடுவான். ஒரு சமயம் அவர்களுடைய செயல்களும் குணங்களும் அவனுக்குப் பிடிக்காவிடினும், அந்நேயர்களின் தாக்கூண்மத்தால் சில சமயங்களில் அவன் அச்செய்கைகளுக்கு இணக்கவேண்டி யிருக்கும்; அன்றியும் அவற்றைச் செய்யவும் அவன் மனம் இசைந்துவிடும். அப்படிச் செய்வதனால் அவன் பற்பல துன்பங்களுக்கு குள்ளாவான். இங்ஙனம் நல்லாரும் தீயோர் நேசத்தால் அவரின் துர்நடத்தைகட் கிணங்கி அல்லற்படுவதை அனுபவத்திற்காணலாம். அதுபற்றியே ஔவையார் ‘தீயோருறவு எப்பொழுதும் துன்பத்தையே தரும்’ என்னும் இந்நீதியை வற்புறுத்திக் கூறினர். ஆதலின், உலகத்தில் துன்பமற்றிருக்கவிரும்புவோர் தீயோர் கூட்டுறவைவிட்டு நல்லோர் நட்பைப்பெற்று, இன்புற்ற வாழ்க்கையை எய்துவாராக.

(தீருவருட்சகாயம்.)

ஸ்ரீரவண பெளிகுள புண்ய சேஷத்திரம்.

புண்ணிய பூமிய பாதகண்டத்தில் ஜைன சமயத்தவர்க்கு மகிமைபொருந்திய மகா சேஷத்திரங்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் ஸ்ரீரவண பெளிகுளமென்னும் தீர்த்த சேஷத்திரமும் ஒன்றாகும். இஃது எல்லா சேஷத்திரங்களிலும் ஸ்ரீரஷ்டம் பொருந்தியதாய் விளங்குவது. மைசூர் பிராந்தியத்தில் ஆசனஜில்லாவில் மந்த கரையிலிருந்து சுமார் 15 மைல்தூரத்திலுள்ளது. மேற்படி சேஷத் திரத்தில் மிகவும் உன்னதமாய் விளங்கும் விந்தியகிரியின் மேல் விளங்காநிற்கும் ஸ்ரீ கோமடேஸ்வர ஸ்வாமியின் பிரதிமைபானது சுமார் 14-வசூ வுருஷங்களுக்குமுன் லங்காதில்வானான ராவண னென்னும் வீத்யாதா சகாவர்த்தியினால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வனவாசி யாகவந்த ஸ்ரீ ராமச்சந்திரனால் பூஜிக்கப்பட்டுச் சுமார் ஆயிரவருஷங்க ளுக்குமுன் தக்ஷிண மதுராதிபதியாயிருந்த ராஜமல்லனது மகா மந் திரியான சாமுண்டி ராயனால் விதிபூர்வமாக பிரதிஷ்டைசெய்து இருப்பது தெரிந்த விஷயமேயாம். மேற்படி விக்காமானது பார்ப்ப வர் மனதைக் கவரத்தக்கது. மலையின்பேரில் சுமார் 40 முழம் உயர மும் செளந்தர்ய மகிமைகளால் உலகத்தில் ஒப்பற்ற தன்மையுமாய் விளங்கும் இந்த ஸ்ரீ சுவாமியின் பிரதிமைபானது ஒரே சிலையில் உருவகுக்கப்பட்ட மஹோன்னதமான வடிவமானது; மிகவும் ஆச்ச ரியம் பொருந்தியது. பற்பலதேசத்துசரிதர் ஆராய்ச்சிக் காரர்களா லும் இந்தியாவின் அற்புதங்களில் ஒன்றாக எடுத்து எழுதிப் பாராட் டப்படுவது. மேல்நாட்டுக்காரர்கள் இந்த விக்கரத்தின் அற்புத தோற் றத்தைப்பற்றித் தங்கள் பத்திரிகைகளிலும் புத்தகங்களிலும் இதன் உருவப்படத்துடன் எழுதிக்காட்டி இதனைப் புகழ்ந்து வருகிறார்களென்றால் இதன் மகிமையை எவரால் அளவிட்டுச் சொல்லுதல் இய லும்! ஜைனர்களின் உயர்வை விளக்குவதற்கு ஏற்பட்ட அநிகுறிக ளில் இது முக்யமானது. இதைப் பார்த்தவுடனே எல்லா மதஸ்தர் களும் இப்பேர்ப்பட்ட பிரமாண்ட உருவத்தையும் ஜைனர்கள் வகுத் திருக்கின்றார்களே! வேறு எந்த மதத்தினரும் தெய்வ சம்பந்தமாக இப்பேர்ப்பட்ட அற்புதசெயல்களை இதுவரை செய்ததில்லையே! இத னாலேயே ஜைனமதத்தின் உயர்வு நன்றாக விளங்குகின்றன அல்லவா என்று புகழ்வதால் ஜைனமதம் பண்டைக்காலத்தில் எவ்வளவோ மேன்மை பெற்றிருந்ததென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் தென்னை தில் விளக்கக்கூடியதாய் இருக்கிறது. ஆதலின் ஜைனர்கள் எல்லோ ரும் இந்த சுவாமியைத் தங்கள் உயிருக்குயிராகக் கருதி மிகவும் பக்தியோடு பூஜித்து வருகின்றார்கள். இன்னும் இச்சுவாமி

எழுந்தருளியிருக்கும் மலையில் ஜார்குப்பேபர் ஊரில் ஸ்ரீ பார்
ஸ்வராத ஸ்வாமி வீற்றிருக்கிறார். ஓககல்லுபஸ்ஸி ஓன்றில் ஸ்ரீ ஆதிஸ்
வரசுவாமி வீற்றிருக்கிறார். ஸ்ரீ கோமடேஸ்வரசுவாமி உள் ப்ரா
காரத்தில் சதுர்வீம்சதி தீர்த்தங்கரர்கள் வீற்றிருக்கிறார்கள். மேற்
படி புண்ய சேஷத்திரத்தில் சின்னமலையில் வேறு 14 கோயில்
களும் உண்டு. அவையாவன: 1. சிக்கபஸ்தியில் ஸ்ரீபாரசுவராதஸ்வா
மியும் பெரிய கோயிலில் ஸ்ரீசாந்தி நாதஸ்வாமியும் எழுந்தருளியிரு
க்கிறார். 2 கத்தலே பஸ்தியில் ஸ்ரீ ஆதிஸ்வரசுவாமி எழுந்தருளி
யிருக்கிறார். இதன்றியில் 11 தேவஸ்தானமும் மேற்படி சின்னமலை
யில் ஸ்ரீபத்ரபாகுசுவாமி குகையும் உண்டு. ஜின்னாத்திரத்தில் ஸ்ரீ
ஆதிஸ்வரசுவாமி பாரசுவராதசுவாமி எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஒஸ்
ஹள்ளிபஸ்தியில் பத்மாவதி அம்மன்கோயில் உண்டு. பண்டாரபஸ்தி
யில் சதுர்வீம்சதி தீர்த்தங்கரர்கள் வீற்றிருக்கிறார்கள். மேற்படி பண்
டாரபஸ்தியில் மேல்மாடியில் ஸ்ரீமான் ஜி. பி. தாணப்பர் அவர்கள்
ஸ்ரீ பாரசுவராதஸ்வாமியின் சதுர்வீம்சதி தீர்த்தங்கரர் ரத்னந்ரயம்
முதலானவையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். ஸ்ரீமான் செல்வப்பகுமார்
சந்திரய்யா அவர்கள் பாண்டு சீலைமண்டபம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.
ஸ்ரீமான் பத்மசெட்டி தாணய்யா அவர்களால் சமஸ்கிருத பரடசாலை
ஒன்று ஏற்படுத்தப் பட்டது. மேற்படி பரடசாலையில் 60 பிள்ளைகள்
வாசிக்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்கு சமஸ்கிருதம் கன்னடம் இங்கிலீஷ்
முதலியபாஷைகள் கற்பித்துக் கொடுக்கிறார்கள். சமஸ்கிருதபாஷை
யை ஸ்ரீமான் தோர்பலி ஜினதாஸ்சாஸ்திரியார் பிள்ளைகளுக்குக் கற்
பித்துக்கொடுக்கிறார். இந்த சேஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ கோமடேஸ்வர
சுவாமிகள் ஆலயத்திற்கும் ஸ்ராவகஸ்ராவகிகளாலும் மற்றபத்திஜனங்
களாலும் காலக்கிரமப்படி பூசனை சிறப்பு முதலானவைகள் நடா
தும் சரிவர நடந்தேறி வருகின்றன. ஒவ்வொரு நாளிலும் இப்
புண்ய சேஷத்திரத்தில் புண்ய ஸ்தலயாத்திரைக்காரர்கள் பலர்
வந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். இன்னும் இப்புண்ணிய சேஷத்
திரத்திலுள்ள மடாதிபதியவர்கள் இங்கே ஸ்வாமி தரிசனைக்காக
வரும் ஸ்ராவகஸ்ராவகிகளுக்குத் தருந்த இடவசதிகளை ஏற்படுத்திக்
கொடுக்கிறார். இத்தகைய புண்ய குணம் சகலரும் கொண்டாட
தக்கதாம்.

இந்த மரபுண்ய சேஷத்திரத்தில் 27-2-1925 முதல் 14-3-25
வரையில் விதிபூர்வமாக உற்சவாதி முதலியன நடந்தேறின. மேற்
படி மறா பூஷைக்கு வாப்பட்ட ஜனங்களுக்கு இடவசதி முதலான

வையும் மைசூர் ஸ்ரீமான். எம். எல். வர்த்தமானையா அவர்கள் டோபந்தல வகைராக்களால் ஏற்படுத்தியிருந்தார்.

மேற்படி மஹாபூஜைக்காக கொல்லாபுரம் மடம் மடாதிபதி அவர்கள் லக்ஷ்மி சேனபட்டாரகஸ்வாமி யவர்களும், சாந்தினி மடம் ஜினே சேனசுவாமி அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். இதன்மீ யில் பிரம்மசாரிகள் ஐலக்கல்லக விரதங்களைத் தரித்தவர்கள் 26 பேரும், ஆர்யாங்கன்னிகள் 5 பேரும், நிரிகந்தமுனிகளாகிய ஸ்ரீ சாந்திசாகாமுனிவருடன் மூவரும் வந்திருந்தார்கள். மேற்படி சேஷத் திரத்தில் மஹா ராஷ்டிராரந்தத்தைச் சேர்ந்த தேவப்ப சுவாமியார் என்பவர் நிரிகந்த தபசை எடுத்துக் கொண்டார். ஆக நிரிகந்த முனிகள் நான்கு பேர் வீற்றிருந்தார்கள். மேற்படி மஹா பூஜைக் காக இந்தியாவின் நாலாபக்கங்களிலும் சுமார் லக்ஷம் ஜனங்களுக்கு மேல் வந்திருந்தார்கள்.

13-3-1925 மைசூர் மஹாராஜா அவர்கள் ஸ்ரவணபெளிகுளம் விஜயம் செய்தார். ஸ்ரவண பெளிகுளம் ஸ்ரீமான் ஜி. பி. தாணய்யா அவர்கள் கிக்கேரியிலிருந்து ஸ்ரவண பெளிகுளத்திற்கு நூதன மாக ஏற்படுத்திய ரஸ்தா மஹாராஜா அவர்களால் திறந்துவைக்கப் பட்டது.

14-3-1925-ல் காலையில் சபை கூடிற்று. மேற்படி சபையில் மஹாராஜா ஸ்ரீமான் சர் ஹுகம்சந்த் அவர்களும் வீற்றிருந்தார்கள். பொம்பாய் ஸ்ராவக ஆஸ்ரமம் பாலகியர் தேவஸ்தோத்திரம் மஹா ராஜா அவர்கள் பேரில் ஸ்ரேயஸ்பார்த்தனா பத்தியங்கள் ஓய்ந்தி பாஷையில் வாசித்தார்கள். மஹா வித்வான் தேர்பலி ஜினதால் சாஸ்திரியர் அவர்கள் மஹாராஜா அவர்கள் பேரில் 10 அவர்க்கு பத்யமாஸிகைகளை வாசித்தார்கள். பிறகு எ. சாந்திராஜசாஸ்திரி அவர்களால் கன்னடபாஷையில் ஐந்து பத்திய மாலைகள் வாசிக்கப் பட்டன. ஸ்ரீமான் எம். எல். வர்த்தமானையா அவர்கள் மஹாராஜா வின் பேரில் அபிரந்தன பத்திரிகை வாசித்து வெள்ளிடப்பியில் வைத்து இந்துர் சர் ஹுகம்சந்த் அவர்களால் மஹாராஜாவிற்குக் கொடுப்பித்தார்கள். அதன் பிறகு மஹாராஜா அவர்களின் பிரசங்கம் அடியில் வருமாறு நடை பெற்றது:—

அகில இந்திய ஜைன மஹாராஜா ப.

ஸ்ரீரண பெளிகுளத்தில் (14-3-25) கூடியகாலத்தில் மைசூர்

மஹாராஜாவின் சேற்பெருக்கு:—

“சபைபேரர்களே! சர் ஹுகம்சந்த் அவர்களே!

நீங்கள் இன்று எனக்குச் செய்த மரியாதைக்கும் சந்தோஷவரவேற்பிற்கும் நான் என் மனமார வந்தனம் செய்கிறேன். நீங்கள் என்னை மதித்து வரவழைத்ததற்கு மிகவும் சந்தோஷிக்கிறேன்.

இம்மகத்தான பூஜைக்கு இந்தியாவின் பற்பல பாகங்களிலிருந்து பல ஆயிரக்கணக்காக மனிதர் கூடியிருக்கும் இச்சமயத்தில் நானும் உங்களில் ஒருவனாக இருப்பது எனக்கு அளவிலா மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. இம்மைசூர் ராஜ்யத்திற்கு இந்தியாவில் பற்பல பாகங்களினின்று தலைமுறை தலைமுறையாக யாத்திரை செய்து கொண்டிருக்கும் ஜைனர்களை வரவழைக்க நான் மறக்கமாட்டேன். பல்-ஆயிர தலைமுறைகட்கு முன் ஸ்ரீ பகவான் ஸ்ருதகேவலியாகிய ஐதர்பாகு ஸ்வாமி ஜைனர்களோடு தென்தேயத்து வளைகுடாவிலுள்ள அடவியில் குடியேறியபோது இப்பீட பூமியின்மேலிருக்கும் மலைக்குகையைத்தமக்கு வாசஸ்தல மாக்கிக்கொண்டு இம்மலையிலேயே தம் திருவடிகளை விட்டுவிட்டுச்சல்லேகனா விரதமகிமைபால் முத்தியடைந்தார். தசுரிண காசி என்று சொல்லப்படும் இப்புண்ணிய பூமியின்கண் ஐரோப்பா தேசத்தில் மிக்க கீர்த்திபெற்ற அலக்ஸாண்டர் (Alexander the great) க்ரேட் என்று கீர்த்திபெற்ற மன்னனைப்போல் மௌரிய வம்சத்து அரசனாகிய சந்தாகுப்த மஹாராஜன் தன் அந்தியகாலத்தில் மேற்சொன்ன ஸ்ருதகேவலியின் திருவடிகளைப் பணிந்தான். அன்று முதற்கொண்டு தென்தேயத்தில் அநேக மன்னர்களும் வடதேயத்திலிருந்து அநேக தபோகனர்களும் இந்துக்களின் சமாதியானத்தைவிட மிக்க மகிமை பெற்ற சல்லேகனா விரதத்தைக் கைக்கொண்டனர்.

இப்புண்ணிய ஸ்தலமானது ஸ்ரீ பாதேஸ்வர சக்ரவர்த்தியின் இடைய சகோதராகிய கோமடேஸ்வர முனிவருடைய தபோவனமாகவும் இருந்தது. அதனால் இந்த மைசூர் பிராந்தியமானது ஸ்ரீ பாதேஸ்வர சக்ரவர்த்தியின் ஆளுகையிலும் ஸ்ரீ கோமடஸ்வரியின் தபோபலத்தாலும் ஆளப்பட்டு வந்தது. மேலும் பெரிய

பும்பங்கள் செய். சூர்யாதியான ரஜிப்ட்டு தேசத்திலும் ஆஸ்
 டிரியன் தேசத்திலுடலாதது, இம்மகத்தான பிரதிமை. உலகத்தி
 லுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளின் மனதையும் கவரும்வண்ணம் ஒரு
 பெரிய பாறையில் மிக்க உன்னதமாக கோமடமுனியின் ஆயிரம்
 வருடங்கட்குப் பிறகு பல மைல்கள் தெரியும்படி மேல் சொன்ன
 முனிஸ்வாரின் பிரதிமை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ஆனால் ஜயினமதம் கன்னடகேசத்தில் தனக்கு இரண்டாவது
 ஜனன ஸ்தானத்தைக்கண்டது மன்னியில் பிறவிக்கேற்ற வேலையை
 யும் செய்தது. ஏனெனில் ஜயினமதம் கன்னடகேசத்தில் தேர்ந்
 துமலிருந்தால் கன்னட பாஷை தன்னுடைய பூர்வசரிக்க ஆராய்
 சிக்குரிய ஆகாரங்களை இழந்துவிடும். கன்னட பாஷையில் தேர்ந்த
 ஜயின பண்டிதர்கள் பண்டைநாள் முதல் இன்றுவரைக்கும் கன்
 னட பாஷைக்கு உதவிக்கொண்டே இருக்கின்றனர்.

ஆத்மவழியிலும் தத்துவ வழியிலும் ஜயினமதம் இரீதியா
 வில் செய்துள்ள வேலையை என்றும் மறக்கமுடியாது. ஜைனமதம்
 ஜீவஜோபாயத்திற்கு வேண்டிய எல்லாவழிகளையும் காட்டியிருப்ப
 தால் மற்ற மதங்கள் ஜைன மதத்தைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்
 கின்றன. ஜைனமதம் தன்முக்கிய கொள்கையாகிய அஹிம்சையை
 நியாய வாதத்தின் மூலமாகக்காண்பிப்பது மன்னியில் ப்ரத்யக்ஷர
 யும் காண்பிக்கின்றது. ஜைனமதம் ஆத்மனுக்கு சுகத்தை அளிக்கும்
 கொள்கைகளைத் தெளிவாய் விளக்குகிறது. இதனால் ஜைனமதம்
 மற்ற மதங்களை விட தத்துவ விஷயங்களில் உன்னதமாய் விளங்கி
 உண்மைச் சாரித்திரத்தைக் கண்டு பிடித்து ஞானத்தையும் ஒரு
 வித நம்பிக்கையையும் அளிக்கின்றது. மேலும் ஜைன மதம்
 தத்துவங்களிலும் பாஷாபி வித்திகளிலும் சர்வ தர்மங்களிலும்
 மற்ற மதங்களைவிட முன் நிற்கிறது இன்னும் சொன்னால் சிலப
 சாஸ்திராததிலும் முதன்மையாய் நிற்கின்றது. பூலோகத்திலுள்ள
 சிலபசாஸ்திர அதிகாரங்களில் முஸ்லமர்களுக்கு தாலும்ஹால்
 இருப்பது போல் நமக்கு மவுண்ட் ஆபும், இந்த ஸ்ரீ கோமடசுவாமி
 யும் இருக்கின்றன.

ஆயினும் மனிதர்கள் நாளுக்கு நாள் ஆயுளிலும் புத்தியிலும்
 பலத்திலும் வித்தையிலும் குறைந்துகொண்டே போகவேண்டியது
 தான். இதுபற்றி உங்கள் பழையபுராணங்களை நூல்கின்றன. அதிர்
 ஷ்டம் ஒரு வண்டிச்ச்சு போலாகும். எப்படியெனில் ஒருமுறை

வண்டிச்சக்கரம் ஏறினால் இறங்கியே ஆகவே உற்சர்பிணியும் அவசர்பிணியும் மாறி வரும். அப்படியே அகிரஷ்டமும் தரித்திரமும் மாறிமாறி வரும். எவனொருவன் அடிக்கடி காலங்களின் மாறுதல்களைக் கவனித்துக்கொண்டே வருகிறானே அவன் காளுக்கு நான் ஜைனமதம் கண்ணத்திற்கு வருவதைக் கவனிப்பான். ஆகையால் இனி நீங்கள் உங்கள் இருகட்சிக்குமுள்ள சச்சரவுகளை ஒழித்துவிட்டு நியாய ஸ்தலங்களுக்குப் போவதை நிறுத்தி விட வேண்டும். நீங்கள் இனி ஒத்துச்சிகாதார்போ வருக்கவிஷயம் நீங்கள் இனிமேல் உங்கள் பண்டை வழக்கப்பிரகாரம் ஆதமதிராணத்தின் மகிமைபை எல்லாருக்கும் எடுத்துக்காட்டி ஆகிராஸங்களில் ஸ்ரீ ஜீவெஸ்வரன் உபதேசித்தருளிய தத்துவங்களை நிலைநிறுத்துங்கள். மதத்தை விருத்திசெய்வதற்கு முக்யமான வஸ்துவாகிய கல்யாணபக் கற்றுக்கொடுப்பதற் கேற்ற வழியைத்தேடுங்கள். பத்ரபாகு ஸ்வாமிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உங்களை இங்குக்கொண்டு வந்தாரோ அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நீங்களும் இம்மதத்தை விருத்திக்குக்கொண்டுவர வேண்டும். கடைசியில் உங்கள் இன்றியமை யாத பொக்கிஷங்களாகிய சாஸ்திரங்களை உலக நன்மைக்காக வெளி பிட்டு ஒருபெரிய அகராஜியால் முடிசூட்டி யாராந்த வாராக்தப் பத்திரிகைகள் மூலமாக வெளியிட்டு உங்களைச் சீர்திருத்திக்கொண்டு நீங்கள் முன்னிருந்த நிலைமைக்கு வருவீராக.

இம்மகத்தான பூஜைக்கு நீங்கள், உங்கள் முன்னோர் வழக்கப் பிரகாரம் விஜயம் செய்தீர்கள். ஆனாலும் இம்மாதிரியான பெரிய சபைமுன் எந்த பூஜைக்கு மில்லாமல் இந்த பூஜையில் மாத்திரம் கூடியது சற்றேனும் எதிர்பாராதது. ஆகையால் இச்சபை மதசம்பந்தமானதென்றே நினைக்கின்றேன். ராஜீய விஷயங்களைப்பற்றி நான் உங்களிடம்பேசத் தயாராயில்லை. இவ்விஷயத்தை இந்த எல்லை யோடு நிறுத்துகிறேன். நான் ராஜீய விஷயத்தைப்பற்றி உங்களிடம் பேசவில்லை என்று என்னை வேறுவிதமாய் நினைக்கவேண்டாம். ஆயினும் தற்காலமிருக்கும் ராஜீய விஷயத்தைப் பற்றிப்படித்த ஒவ்வொரு மனிதனும் தீர்க்கமாய் ஆலோசனைசெய்து எவ்வாறு செய்து கொள்ள வேண்டுமோ அவ்வாறு செய்துகொள்ள வேண்டும். ஆயினும் சபையோர்களே! நீங்கள் எல்லாம் ஒரே மதத்தினராகையால் நீங்கள் முதல்முதல் தற்சமயம் உங்கள் மதத்திற்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைச்செய்துகொள்ளுங்கள். நீங்கள் உங்கள் மதத்தை விருத்தி செய்துகொள்ள என்னென்ன உண்டோ அவைகளை

ஆலோசனை செய்து நிற்குதிக் கொள்ளுங்கள். இப்போது கூடியிருக்கும் இச்சமயம் ரீங்கள் முதலில் ஜைனர் பிறகு இந்தியர்கள். அப்படியிருக்கும்போது உங்களுக்கு வேண்டியதை ரீங்களே ஆலோசனைசெய்து சீர்கிருத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் ராஜீக விஷயத்தில் இந்தியாமைப்பற்றியோ அல்லது இந்தியாவின் ஒரு பாகத்தைப்பற்றியோ பேசும்போது ரீங்கள் முதலில் இந்தியர் பிறகு ஜைனர். ரீங்கள் மதவிர்த்திக்காக ஊக்கத்தோடும் உற்சாகத்தோடும் வேலைசெய்து ஜைனர்கள் என்பதைக் காண்பிக்கவேண்டும். ராஜீக விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போது ரீங்களும் இந்தியர்களும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து இந்தியர்களாகவே இருந்து தேச சேஷமத்திக்குப் பாடு படவேண்டும்.

நம்தேசமானது கணக்கில்லாத ஜாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பினும் எல்லோரும் ஏகோபித்து ஒரு காரியம் செய்தால் ராஜீக விஷயங்களில்கூடஜபிக்கலாம். பொதுஜனக்கூட்டத்தில் மதசம்பந்தமான விஷயங்கள் வருவதால் ராஜீக விஷயங்கட்கு இடையூறுகிறது. ஆயினும் அத்தகைய இடைஞ்சல்களை வரவொட்டாமல் பார்த்து தேசமுன்னேற்றமான வழிகளைத்தேடவேண்டும். ஒவ்வொருமதத்தினரும் தங்கள் தங்கள் மதங்களைக்கல்லியிலும், மதாபிமானத்திலும், ராஜீககாரியங்களிலும் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொருமதத்தினரும் தங்கள் வரையில் முன்னேற்ற மடைவதோடு தங்களை விட கீழான ஸ்திதியிலிருக்கும் ஜாதிகளையும் முன்னேற்ற மடையச் செய்தால் தேசம் சேஷம மடைபடுமென்பதில் தடை இல்லை.

நான் இச்சபை மங்களகரமாகவே நடைபெற வேண்டுமென்று பார்த்துக்கின்றேன். ரீங்கள் சர் ஹூகம்சந்த் அவர்களை அகராசனாகி பதியாக வைத்துக் கொண்டிருப்பதால் அவர் தன்னால் ஆகக்கூடிய உதவியையும் புத்திமதியையும் அளிப்பார். அவர் சொற்படி ரீங்கள் நடத்துங்கள். அவர் போகும் வழியே தற்சமயமிருக்கும் வாழ்பவர்கள் போவதற்கான வழியாகையால் அவர் சொல்வதை அனுசரியுங்கள்.

சபையோர்களே! ரீங்கள் இன்று எனக்குச்செய்த மரியாதைக்கும் நல்வரவேற்பிற்கும் நான் மற்றொரு தரம் என்மனமார்த்த வந்தனமளித்து உங்கள் கோரிக்கைகள் எல்லாம் நிறைவேறுவதற்கு எல்லாம் வல்ல இறைவனைப்பார்த்துக்கின்றேன்."

இவ்வாறு மஹாராஜாவின் பிரசங்கம் உட்பட மைசூர் ஸ்ரீமான் எம். எல். வர்த்தமானியா அவர்கள் பிரின்னினால் செய்த ஆரத்தை இந்துர் ஸ்ரீமான் சர் ஹுகம்சந்த் அவர்களிடம் கொடுத்தார். அவர் மஹாராஜா அவர்களுக்கு ஜெய கோஷத்துடன் டைபொன் ஆரத்தைச் சூட்டினார். அதன்பேரில் மஹாராஜா தம் இருப்பிடம் போய்விட்டார். அதன்பேரில் மைசூர் எஜிகேஷன் பண்ட் அனோஸிபேஷனுக்காகச் சபை கூடிற்று. டை சபைக்கு ஸ்ரீமான் சர் ஹுகம்சந்த் அவர்கள் சபாநாயகராக ஏற்படுத்தப்பட்டார்கள். அகராசனாதிபதி எம். எல். வர்த்தமானியா அவர்கள் கன்னடபாஷையில் உபந்யாசம் செய்தார். பிறகு சர் ஹுகம்சந்த் அவர்கள் ஹந்தி பாஷையில் உபந்யாசம் செய்தார்கள். ஸ்ரீமான் சர் ஹுகம்சந்த் அவர்கள் மேற்படி பண்டுக்காக ரூபா 2000 பம்பாய் ஸ்ரீமான் குருமுகராய் ககாநந்தசேட் 1000 ஸ்ரீமான் எம். எல். வர்த்தமானியா 1000 மேற்படி சபையில் இருந்த கனவான்கள் 500-ரூபா முதல் 200-ரூபாவரையில் கொடுத்தார்கள். ஆகமொத்தம் மேற்படி பண்டுக்காக ரூபா 11000 ஆயிரம் சேர்ந்தது.

15-3-1925-ல் காலை 10 மணிக்கு ஸ்ரீ கோமடேஸ்வர ஸ்வமிக்கு மஸ்தகாபிஷேகம் மஹாராஜா அவர்களால் செய்யப்பட்டது. மனைக்குப் போய் பூஜையை மஹாராஜா அவர்கள் நடத்தினார்கள். மஹாராஜா அவர்கள் அவ்விடம் விஜயம் செய்திருந்த நாந்தினி மடம் கொல்லாபுரம்மடம் ஸ்ரவணபெளரிமடம் இந்த மடாதிபதி அவர்களுக்குப் பட்டுபிதாம்பர மரியாதை செய்தார்கள். அதே சமயத்தில் பரம்மசாரிகள் அவர்களுக்கும் மஹாராஜா வஸ்திர தானம் அளித்தார். பிறகு மஹாராஜாவுக்கு மடாதிபதி அவர்களால் மரியாதைகள் செய்யப்பட்டன. அன்று மாலை மஹாராஜா அவர்கள் ராஜசின்னங்களுடனும் வாத்தியகோஷங்களுடனும் மடத்திற்கு விஜயம் செய்தார்கள். அவ்விடத்தில் மடாதிபதி அவர்களால் மஹாராஜா அவர்களுக்கு ஜெயகோஷத்துடன் மரியாதைகள் நடத்தப்பட்டன. மஹாராஜா அவர்கள் 13-3-1925 முதல் 15-3-1925 வரையில் ஸ்ரவணபெளரிமடத்தில் தங்கியிருந்து அன்று மாலை மைசூருக்குப் போய்விட்டார்.

15-3-1925 இரவு மறுபடியும் சபைசேர்ந்தது. பூஜாக்க விஷயமாக இச்சபை சேர்ந்தது. டை சபையில் பூஜைவஸ்துக்கள் ஏலம் விடப்பட்டன. மேற்படி ஏலத்தில் பூஜை வஸ்துக்கள் எல்லாம் 41000 ரூபாய்க்கு ஏலம் எடுத்தார்கள். மந்தகரா ஸ்டேஷனருகில் இருந்த

கும் நதிக்கு ட்டுவதற்காக அதற்கு ஏற்படும் 3-மூன்றில் ஒருபாகம் ஜைனசமர்த்தவர்களால் கொடுக்கும்படி ஏற்பட்டது. பாக்கி இரண்டுபாகம் மைசூர் கவர்ன்மெண்டு கொடுக்கிறதாக ஏற்பாடாயிற்று. டை வராவதிக்காக ஏலம் விட்ட ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டார்கள்.

16-3-1925-ல் உத்தர தேசத்தவர்களால், பூஜை நடத்தப்பட்டது.

17-8-1925-ல் கொல்லாபுரம் மடாதிபதி பவர்களால் பூஜை நடத்தப்பட்டது.

18-3-1925-ல் அனுகண்டி ஸ்ரீமான் தேசாயி அவர்களால் பூஜை நடத்தப்பட்டது. மேற்படி பூஜைகாரியங்கள் எல்லாம் மைசூர் ஸ்ரீமான் எம். எல். வர்த்தமானப்பா அவர்களின் நன்முயற்சியால் நடைபெற்றன. கண்கேளித்தோன்.

SPEECH

OF

HIS HIGHNESS THE MAHARAJAH

AT THE

**ALL-INDIA JAIN CONFERENCE HELD AT
SRAVANABELAGOLA.**

On Saturday, 14th March 1925.

SIR HUKUMCHAND AND GENTLEMEN,

Let me first thank you for the cordial welcome which you have given me to-day, and for the warm sentiments which you have expressed towards me in your address. I need not assure you that I deeply appreciate them.

It gives me great pleasure to be with you on a solemn and auspicious occasion like the present when you have assembled in such large numbers from all parts of India for a holy purpose. In welcoming this all-India gathering of Jains to the land of Mysore, I cannot forget that this land is to them a land of pilgrimage, consecrated by some of the holiest traditions and tenderest memories of their faith. This picturesque rock on an elevated tableland was, as a thousand years old tradition has it, the scene

where the venerable Bhagavan Srutakevali ^{சுருதகேவலி} leading the first migration of the Jains to the Southern Peninsula broke his journey through the jungles and took up his abode, and tradition still points to the cave in which years after he passed away, in Sallekhana, leaving his foot-prints on the rock. It was in this holy land, the Dakshina Kasi, the Benares of the South, that, as the same tradition has it, the Mauryan Emperor Chandragupta, the the fame of whose prowess turned away the invincible hosts of Alexander the Great, doffing the Emperor's for the ascetic's robe, nursed his master, the Srutakevali, in his last moments and worshipped his footprints. Since that day, many a royal prince of the South and many a holy monk from the North have vowed themselves to death by euthanasia, that Sallekhana which answers to the Samadhimarana of the Hindu Yogi.

This is also the holy spot sacred to the Muniswara Gomata, whom tradition represents to have been the younger brother of Bharata, the eponymous Emperor of Bharatavarsha. The land of Mysore, therefore, symbolises Gomata's spiritual empire, as Bharatavarsha stands for the empire of his brother Bharata. For a thousand years has the Muniswara's Colossal Statue carved, it may be, out of a huge boulder on the rock and visible for miles around, ruled over this scene unsurpassed in massive grandeur and sublimity of spiritual power by anything that the Egyptian or Assyrian monuments can show.

But Jainism not only found a second birth-place and home in Mysore, Jainism repaid the debt. For Jainism, if it did not create our Kannada literature, inspired some of the noblest masterpieces of that literature in its early history; and Jaina learned men have ever since continued to render signal service to it.

No less memorable have been the services of Jainism to the evolution of India's spiritual and philosophical life. Jainism has cultivated certain aspects of that life which have broadened India's religious outlook. It is not merely that Jainism has aimed at carrying Ahimsa to its logical conclusion undeterred by the practicalities of the world; it is not only that Jainism has attempted to perfect the doctrine of the spiritual conquest of Matter in its doctrine or the 'Jaina,—what is unique in Jainism among Indian religions and philosophical systems is that it has sought Emancipation in an upward movement of the spirit to—

wards the realm of Immanence and Transcendence,—and that it has made Power, Will, Character, in one word Chritra, an integral element of Perfection side by side with Knowledge and Faith. And Jainism has sought a harmony of all religions, and of all philosophical and dialectical standpoints, in its Sarva-dharma and its Anekantavada. At the other end of the scale, in its rock-cut sculptured architecture, Jainism has created a new style, and carried it to a pitch of excellence which places the glories of Mount Abu side by side with the Mausoleum of the Taj among the architectural wonders of the world.

But all human things are subject to decay, and your own latter-day history has not been exempted from the operation of this universal law. Fortune, however, is depicted as riding on a wheel; every descent leads to an ascent; an Avasarpini period must be followed by an Utsarpini. And to one who has closely watched the signs of the times, it cannot but be evident that a great awakening has come to the Jaina community all over India. You have resolved to bid farewell to all disputes of rival sects which have brought your religious usages and traditions into the purlieus of the Courts of Law. You have resolved no longer to remain a divided house. You have resolved to hark back to the pristine purity of your spiritual doctrine and tenets, and to conform your social organisation to the simple rigour of of your faith, and purge it of such of its latter-day accretions as may not be in harmony with the teachings of the Jina. For these high social and religious ends, you have resolved to pursue an educational propaganda fitted to create the necessary atmosphere and the necessary instruments. You have sought to vindicate the independence of your own system of personal law, and taken your stand on the Bhadrabahu Samhita. And finally, you have resolved to throw open the noble treasures of your great Bhandars to the world's gaze for the world's use, and your publication of the Sacred Books of Jainism to be crowned by an Ardhamagadhi Lexicon and Encyclopædia, as well as your magazines and periodicals which expound Jaina tenets and traditions, have nobly followed up that noble resolve.

Following the path of pilgrimage like your ancestors and like fraternal brethren of other faiths, you have come here primarily as a religious pilgrim, but you have not over-looked the

ancient association of religion and life, taken advantage of this sacred occasion to hold a Conference of the Jain community. The Conference is, I understand, a purely religious and social one. It will have nothing to do with politics. I commend the wisdom of the promoters on this limitation. Let me not, however, be misunderstood in this commendation as putting politics outside the pale of your consideration as something to be dreaded or ignored. On the contrary, I feel that every educated person should take an earnest and intelligent interest in the political questions of the day, and contribute his and (I ought, perhaps, to add) her share towards the solution of the problems that must inevitably arise from the necessity of adapting the organisation of humanity to the needs of its expanding consciousness. But you, gentlemen, have assembled here as members of a particular religious community having religious and social problems peculiarly your own. Your purpose is to discuss these problems and to devise means for the progress of your community. On this occasion you are Jains first and Indians afterwards, and as such you have every right to your own standpoint and may most fitly discuss therefrom your special needs and aims. But in the sphere of politics, whether concerning India as a whole or any of the areas of which it is composed, you are Indians first and Jains afterwards. As Jains you command the sympathetic interest of every one in looking at the problems of your community from your particular standpoint. As Indians your political point of view, as also the political point of view of every other religious community in India should, in my opinion, be that of India as a whole.

So long as thousand and one different communities into which our country is split up bear this doctrine in mind and act towards one another in a true spirit of brotherhood, we need have no misgivings as to her future. It is when the purely social and religious questions invade politics that vast difficulties arise; difficulties which must inevitably retard the progress of the country. Within the religious and social sphere of each community there can be no real improvement which does not exercise a beneficial effect on the general progress of the country. We must, therefore, wish every community all possible success in its endeavour to advance itself religiously, socially and educationally. At the same

There is to be real progress in the country must be along the line, it must embrace every and I personally consider it the sacred duty of the advanced communities not only to have earnest regard for own progress, but also to extend a helping hand to less fortunate communities which, from some remediable cause, are lagging in the path of human evolution.

I wish this Conference all possible success. In Sir Humphreys and you have a President of whom you have every reason to feel proud, and I have no doubt that his advice and guidance will be of inestimable value to you all. His example should be a stimulus to the younger members of your community, and I trust there are many who will endeavour to follow in his footsteps.

Gentlemen, I thank you once again for your address and for the cordial sentiments you have expressed, and I wish you all ever-increasing prosperity.

அருகர் காவடிச் சிந்துகள்.

(“பாளைவாய் கமுகில்வந்தார்” என்ற வர்ணமெட்டு.)

- (1) பிண்டிக்கீழமர்ந்தபெரு மானடியைப் போற்றிசெய்தேன் தொண்டர்கள்முன் கண்டகற்கண் டல்லவோ—அதைக் கொண்டபேர்க்கோ இல்லையொரு துன்பமும்.
- (2) துன்பந்தவிர்த் தாதரிக்கும் ஐயாநின்றி ருவடியை அன்பாயென்றன் சிரம்து கொண்டேன்—இனி என்னைவிட பாக்கியசாவி யுண்டோ.
- (3) கொல்லாவேத முரைத்தகோமான் அடிபோற்றி செய்தாலே நம் வல்வினைகள் தானேயொழிந் தேகுமே—அந்த நல்கதி யடைந்தேயுய்ய லாகுமே.
- (4) நாற்கதித்துன் பங்களைநான் அடைந்துபட்ட வாதைகளை கூறுவதென் னாலெளிதோ சொல்வாயே—இனி வேறுபாய மொன்றெனக்கு மில்லையோ.
- (5) ஆவரண மறுக்குமுன்றன் அடிபணிந் தேத்தித்தொழும் சீவகளைக் காத்தருளு மையனே—என்றன் பாவபந்தங் களைப்போக்கும் துய்யனே.

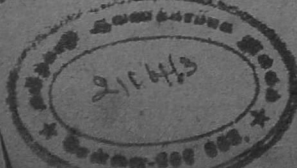
("அண்டர்பிரான் வாழுகின்ற ஸ்தானம்"

- (1) அக்கமவை யாறிரண்டு முறைத்தவுன் தானேலர்
வக்கமென அடிபணிந்து ஏத்தினே னப்பா
பங்கமடை யாமலென்னைப் பரது காப்பாயே
எங்கள் நாயகா—தீபை நாயகா.
- (2) பிண்டிக்கீ முமர்ந்த அருகையா வுனைத்
தொண்டரீலாம் போற்றிப் பணிவேரனை
கண்டுஉன்றன் தானிணையை அடிபணிந் தேனே
விண்ணோர் நாயகா—எண்ணு னந்தா.
- (3) அடியேனுக் கருள்புரிய வரதா மிக
வாடியுனை நாடிப்பணிந் தேனே
தேடரிய நிற்பதத்தைச் சீவ கற்கருள்
விடளிப்போனே--வினைகள் தீர்ப்போனே.

("கண்ணீ வள்ளிமே உன்மேல் காதுலானேன்" என்ற வர்ணமெட்டு.)

- (1) நற்றவர் போற்றுமுன்றன் சித்தமிரக்கலையோ ?
சூற்றம் யாதுசெய்தேனே வெம்
பற்றொழித் துன்பாதம் பணியவில்லையோ?
நற்றரவணி நிழலானே ! சரணம்
சுற்றென் முகம்பாராமல் சூற்றம்பொரும வென்றன்மேல்
சீற்றம் நீர்கொண்டால் ஆற்றலெனக் கேதுரைப்பாய்.
- (2) நரதா! உனைப்பணிந்தால் மோசஞ்செய்ய லாகுமோ?
வாது செய்வது மழகோ கடைக்கண்பார்த்தால்
காதி வினைகள் தீருமே !
பிண்டிக் கீழமர் என்டிசை புகழும்பா ! அருகையனே!
தொண்டன் சீவக னுன்னையே
பன்மலர் தொண்டின் பரதம் பணிந்தேத்தினேனே.

திருச்சி, அ. ஜீவேந்திரன்.

முதிப்புரை

நின்று நிற்குக்கணித பஞ்சாங்கம்:—

பாதன வருஷத்திற்கு வெளிபான டை பஞ்சாங்கம் ஒன்று
 விபற்றும். இது, கணிதசாஸ்திரத்தில் பி. ஏ. பட்டம் வகித்த
 ம், திருக்கித்த, ஆரியசூரிய சித்தாந்த, வாக்கிய கணிதப் பயிற்சி
 ாவருமாகிய, C. G. ராஜன், B. A. (Mathematics) அவர்
 ல் கணிக்கப் பெற்று, ஆனந்தபோதினி பத்திராதிபர் கா. முனி
 சாமி முதலியாரவர்களால் வெளியிடலானது. இதில் பஞ்சாங்கத்
 திற்கு இன்றியமையாதன் வாகிய முக்கிய அம்சங்களெல்லாம் சுத்த
 மான கணக்குடன் அமைந்திருப்பதோடு, ஜோதிடசாஸ்திரம் தெரி
 யாதவர்களுக்கூட எளிதில் உணர்ந்துகொள்ளுமாறு, பஞ்சாங்கத்
 தின் முழுவிவரமும், தியாஜ்ஜியம், அபிர்தாதி யோகங்கள், வர
 சூலை, நாழிகை விநாடிமுதலியவற்றின் அளவு ஆகிய பலவற்றின்
 விளக்கங்களும், சூரிய உதயம், உச்சம், அஸ்தமனம் ரெயிலவேக்
 கடிசாரப்படி அமைந்த கணக்கும், விநாடி விசேஷங்களும், செவ்
 விதில் துலக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நக்சத்திரம் முதலியவற்றின்
 நாழிகை விநாடியுடன், மணி நிமிஷங்களும் காட்டப் பட்டிருக்கின்
 றன, ஆகவின் இப்பஞ்சாங்கம் எத்தகையினருக்கும் மிக்க பயன்
 தரும். சிலவருடங்களாக இப்பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து வருகிறோம்.
 இதில் அமைந்த கிரஹண கணக்குகள் ஒரு நிமிஷங்கூட வித்தியாச
 மின்றிச் சரியாயிருக்கின்றன. இதைக் கொண்டே இப்பஞ்சாங்கம்
 மிகச் சுத்தமான தென உறுதியுடன் உரைக்கலாம். இஃதிக்கனம்
 சுத்தமா யிருப்பதினாலேயே இதன் இலட்சக் கணக்கான காப்பிகள்
 தமிழ் நாட்டில் பரவி வருகின்றன, அளவின்றிப் பிழைகள்
 கிடக்கும் மற்ற பஞ்சாங்கங்களை வாங்கி-இடும்பு
 னும், இந்த ஆனந்தபோதினிப் பஞ்சா
 அளவற்ற நன்மைகளுண்டு. இதன்
 சென்னை ஆனந்தபோதினி ஆபீசில்

மவலையை விழுங்கிய மகாதேவன்

இது, ஓயாச்சிரிப்பைத்தரும் ஒரு மாயா விளேதக்காரன் கதை. மகாதேவனென்ற ஜெகஜ்ஜாலப்பூட்டன், இளமையிலேயே இந்நிர ஜகனைச் செய்து ஜனங்களை ஏமாற்றுவது, மலையை விழுங்குகிறேனென்ற பிரபுவையும் ஊர் ஜனங்களையும் ஏமாற்றுவது, மாயா முயல்களை வள தஞ்சாவூர் ஏதீதர்களை ஏமாற்றி, அந்த முயலை வினைக்குக் கொடுத்து ஞாண்டிய சிவேசனை பெல்லாம் கைப்பற்றிக் கொள்வது, சாயியார் போட்டு ஊரோடு சமாசியாகி மனிதர்களை ஏமாற்றுவது, தஞ்சாவூர் ஏதீதர்களின் மூக்கைத் தத்தரித்து அவர்களைச் சொல்லாமலோடும்படி செய்வது, தாசிகளை ஏமாற்றி ரயிலில் சங்கின்னினாஸ் வண்டியில் பிரயாணஞ்செய்வது ரயிலில் சென்ற காட்டுப்புறத்தானைச் சங்கின்னினாஸ் வண்டியில் ஏறச்செய்து போலீஸ் சங்கடத்தின் மாட்டிவைப்பது முதலிய பல விளேத செய்கைகளுள் லாம் அடங்கி யிருக்கின்றன. விலை அணு-6.

வினோதகதைத் திரட்டு.

இது, அடங்காச்சிரிப்பை யுண்டாக்கி, அறிவையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுக்கும் பல கதைத் தொகுதிகள் அடங்கிய புத்தகம். இகில், தமிழ்ப்பாவிருப்பக கதை, உட்டத்திற் புகுத்து வாட்டமடைந்தவர் கதை, அதிகப் பேச்சால் அவஸ்தையடைந்த கதை, போராசை பெருங்கூடமான கதை, பெருங்குடியர் சூருவர் கதை, பெண்பிள்ளை திருடனைப் பிடித்த கதை, நெளிகொடுத்த கதை, செருக்கால் திடுக்கடைந்த கதை, திருடர்கள் வீதவானுக்குச் சன்மானஞ் செய்த கதை, விஷயம் தெரியாமல் சண்டையிட்ட கதை, பெருங்காயம் வாங்கிய கதை, சிலேடைப் பேச்சால் அவமானமடைந்தவன் கதை, விளேத சிலேடைக் கதை, பகல் திருடன் கதை, வாக்குச் சாதிரியத்தால் இலாபம்பெற்ற புலவர் கதை, செம்பும் போனதே கோவிந்தா என்ற கதை, சிலேடைப் புலவர் கதை போபோன செலிடன் கதை, பஞ்சலக்ஷணக் கதை, ஒரு சிலேடைக்கதை, கொடாகண்ணன் கதை, விழுதியால் செல்வங்கொடுப்பவன் கதை, கொசுக்கு சிங்கத்திடை வென்ற கதை, நென்னமரத்தில் புல்பிடுகின கதை, புலியிடம் வட்டிக் கதை, சேக்கிழாரின் செட்டியார் கதை, தாடிக்குத் தர்க்கம்பேசிய சாயி கதை, பட்டினத்து வாங்கிகொட்டாமற் போன கதை, செல்லாததற்குச் சண்டை கதை, வேலை கடுமையான வேலை எஜமானன் கதை, நன்றியுள்ள எருதின் கதை ஆகிய அடங்கி யிருக்கின்றன. சகலரும் வாங்கிப் புத்தகம். விலை அணு 5 தான்.

தருமசீலன் பிரஸ்.

1/3 பாளையங்கோட்டை
பண்டிதர்